

SISÄLLYSLUETTELO

- 2 - 3 Jarmo Anttila, pääkirjoitus
- 4 - 5 Toimittajalta, Pekka Ervast
- 6 - 14 Rauno Rinkinen, Kalevalan symboliikkaa
- 15 Matti Koskinen runo, Unelmia
- 16-24 Raija Lemström, Uhrautumisesta uhriin
- 25 Tiedote äänikirjoista ja lehden lasku
- 26-27 Forum Humanum, kevät 2019
- 28-37 Pekka Ervast, Paavalin kirjeiden salattu viisaus
- 38 Kutsu Ruusu-Ristin Vuosijuhlaan
- 39 Ruusu-Ristin Pääsiäismatinean alustava ohjelma
- 40-42 Enkelijärjestöistä, Viittauksia niiden toimintaan maailman
pyhissä kirjoissa, Elonpyörä
- 42 Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain
- 43 Matti Koskinen, runo, Odotus
- 44-48 Jarmo Anttila, Ihmiskunnan viholliset
- 49 Kirjallisuusseuran vuosikokouskutsu
- 50-54 Marja-Liisa Halmetoja, Persoonallisuudesta vapautuminen
- 55 Yhteistyöryhmän 23. kevätseminaari
- 56 Aatman kirjaesittely

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Viime vuosisadan alkuvuosikymmeninä levisi teosofien keskuudessa ajatus lasten oikeanlaisesta kasvatuksesta. Vanhat opetusmenetelmät ja opetuksen sisältö eivät tyydyttäneet monia. Pekka Ervast valitti oman aikansa (1800-luvun loppu) historian opetusta. Hänen mukaansa se oli lähinnä sotien historiaa ja niiden vuosilukuja. Itse kävin kouluja 1960-luvulla ja edelleenkin painopiste oli sodissa. H.P. Blavatsky otti Teosofian avaimessa (1889) varsin voimallisesti kantaa kasvatukseen ja silloiseen koululaitokseen. Hänen mielestä olisi hyödyllisempää opettaa käytännöllistä teosofiaa, joka auttaisi oikeasti ihmisiä, kuin hyödyttömiä päähän pönttämistä, jota myös sivistykseksi kutsutaan. Hän kysyy: "Mikä on nykyaikaisen kasvatuksen todellinen tarkoitus? Onko se sielun jalostamista ja kehittämistä oikeaan suuntaan; opetetaan osatonta ja onnetonta kansaa rohkein mielin kantamaan (karman heille antamaa) elämän taakkaa; karkaiseeko kasvatus heidän tahtonsa; korostaako se heille lähimmäisen rakkautta ja keskinäisen riippuvuuden ja veljeyden tunnetta; kasvattaako ja muovaileeko se täten heidän luonnettaan käytännöllistä elämää varten? Ei hiukkaakaan." (s.243) Hieman myöhemmin hän toteaa että nykyaikaisen kasvatuksen tarkoitus on saada oppilas läpäisemään tutkinto. Se on omiaan

herättämään kateutta ja väärää kilpailuhenkeä. Se opettaa heitä olemassaolon taisteluun itsekäästi ja se on taistelua kunniapaikoista ja palloista eikä kauniista tunteista. Kun opinnot tehdään sitten yliopistoissa punta, shillinki ja penny päämääränä on lopputuloksena hyvin koulutettu armeija, joiden tarkoitus on nylkeä, riistää ja sortaa vähemmän koulutettuja ja heikompia yksilöitä ja tehdä heistä tämän yläluokan elättäjiä. Täten koulut ja yliopistot toimivat itsekkyyden taimilavoina. Täytyy myöntää ettei Vanha Rouva säästellyt sanansäilää. Täällä Suomessa teosofit perustivat Marjatan renkaan jonka yksi tarkoitus oli edistää oikeanlaista kasvatusta. Se ei kuitenkaan saanut mitään kovin konkreettisia muotoja silloin, vaan jäi enemmänkin ideatasolle.

Saksassa Waldorf Astoria-tupakkatehtaan omistaja kääntyi Rudolf Steinerein puoleen 1919, pyytäen häntä antamaan tehtaan työläisten lapsille uudenlaista opetusta. Tästä alkoi Steiner-pedagogiikka, joka tulee nyt siten sadan vuoden ikään. Maailmassa on Steinerkouluja 64 maassa 1100 ja päiväkotia on 1900. Suomessa on nyt 25 Steinerkouluja, 44 päiväkotia ja kolme hoitopedagogista koulua. Kun peruskoulu-uudistus tuli voimaan 1970-luvulla, sai vain kolme Steinerkouluja luvan toimia.

Ne olivat Helsingin, Tampereen ja Lahden steinerkoulut. Aate on kuitenkin kasvanut ja pakottanut yhteiskunnan hyväksymään useammat koulut. Steinerkoulut perustuvat antroposofiseen ihmiskuvaan, mutta eivät ole tunnustuksellisia kouluja. Se tarkoittaa, ettei niissä opeteta antroposofiaa. Täten ne poikkeavat esim. ns. kristillisistä kouluista, joissa uskonnolla voi olla suurikin sija opetuksessa. Tämän juhluvuoden tiimoilta on ilmestynyt lehtinen STEINER-VOIMAA. Siinä Jarno Paalasmaa, tietokirjailija ja steinerpedagogi toteaa: "Perimmäinen idea ei ole kasvattaa lapsia yhteiskuntaa varten, vaan kasvattaa aikuisia, jotka pystyvät rakentamaan yhteiskuntaa ihmisiä varten. Tarkoitus ei ole vain sopeutua kuluttajaksi ja lisätä kilpailukykyä, vaan kasvattaa luovia ja aktiivisia paremman maailman tekijöitä. Jokainen muutoksentehtävä on tarpeen. Ihmisten pitäisi kasvaa paitsi luoviksi myös rohkeiksi." Näihin ajatuksiin on helppo yhtyä.

Omat lapseni kävivät steinerkoulun täällä Helsingissä ja pian aloittavat heidän lapsensa saman koulun. Olen siis vankkumaton steinerkouluaatteen kannattaja. Tuossa lehdesä on myös muutama puheenvuoro entisiltä oppilailta. Lauri Majjala toteaa, että steinerkoulu antoi hänelle vapauden kasvaa kiereen ja hänestä on tulossa hyvää vauhtia oikea teatteriohjaaja. Ammattinsa varjolla hän tulee elämään apurahoilla, veikkausvaroilla, kirjoittamaan näytelmiä punaviinivärsissä kapi-

talistisen järjestelmän kestävämyydestä ja ärsyttämään aina jotakuta, joka tekee oikeita töitä. Se, mitä tulen tekemään ammatikseni, ei ikinä nosta Suomea suosta, vaikka kuinka tehostaisi.

Ruusuristiläisetkin tahtoivat kantaa oman kortensa kekoon kasvatusasioissa. 1928 syntyi Helsinkiin Kulmakoulu. Yrjö Eloniemi oli sen perustaja-rehtori ja opettajakunta oli ainakin aluksi pääosin ruusuristiläisiä. Koulun yhtenä päämääränä oli siveellisen tahdon kasvattaminen Vuorisäärän hengessä. Oppiaineena koulussa oli tätä tarkoitusta varten mm. sielun terveysoppi. Opettajina toimi mm. Sven ja Eino Krohn, joista tuli myöhemmin professoreita. Kun tulin Ruusu-Ristin jäseneksi 1972 oli Kulmakoululla vielä myös Ruusu-Ristin temppeli ja kanslia. Enimmillään koulussa oli 600 oppilasta 1960-luvun alussa. Kun peruskoulu-uudistus tuli, yksityiset oppikoulut lakkautettiin ja täten myös Kulmakoulu lopullisesti 1981. Monet rakkaat muistot jäi sieltä sieluuni.

Lasten kasvatus on tärkeä asia, sillä tämän päivän lapset ovat huomisen aikuiset. Jarno Paalasmaa lainaten: Ihminen ei ole pelkkä pää, vaan sillä on myös sydän ja kädet. Ajattelun sivistyksen lisäksi olennaista on tunteen sivistys (sydämen sivistys) sekä tahdon ja tekojen sivistys. Kyse on tasapainoisesta ihmisyyteen kasvamisesta.

Pekka Ervast

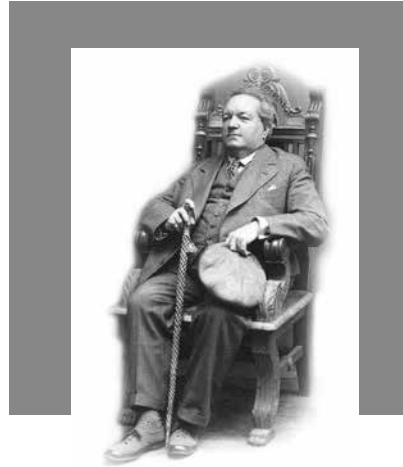
Toimittajalta

"Kireät ovat ajat", valitetaan kaikkialla, "rahaa ei tahdo mistään saada". Totta on, että ei ainoastaan Suomi, vaan koko Eurooppa on tätä nykyään vaikeassa taloudellisessa asemassa. Mistä tämä karma on johtunut? Tietysti siitä, ettemme ole totelleet elämän lakia, vaan omin päin järjestäneet asioita itsekkäitä periaatteita silmälläpitäen. Nykyinen tilanne on jotakuinkin välitön seuraus Versaillesin rauhasta.

Vuonna 1917 kirjoitin Tietäjässä: "Jos nykyinen sota loppuu valkoisten (voimien) voitolla, loppuu se siis joko yleisten vallankumousten merkissä tai veljellisen ja järkipärisen sopimuksen avulla. Eikä siinä voitossa tule kysymykseen rahallisia korvauksia enemmän kuin maitten anastuksiakaan. Siinä voitossa on pääasia, että valtakunnat päättävät elää keskenään veljellisessä rauhassa ja sisäisesti panevat toimeen kaikkia valkeuden voimien vaatimia uudistuksia (ss. 200-201)."

Samalla tavalla olin ajatellut, puhunut ja viit- taamalla kirjoittanut maailmansodan alusta lähtien. Näin niin selvästi, että todellinen rauha tulisi riippumaan siitä, ettei vaadittaisi rahallisia korvauksia "voitetuilta" - olivatpa nämä ketkä tahansa, - koska kaikki olivat yhtä syylliset so- taan.

Mutta Versaillesin rauhanteossa ei tällaisia näkökohtia ymmärretty eikä edes otettu lukuun. Mustat voimat pääsivät voitolle ja hämmensi- vät järkiä. Kärsimykset ja kiroukset yhä jatku- vat, ja tänä päivänä ollaan siinä missä ollaan.

Eikö nyt ole pelastusta? On. Mielenmuutos ja parannus ei koskaan ole liian myöhäinen. Pelastava ajatus on tarjottu kansoille ja heidän johtajilleen, - ja merkit viittaavat siihen, ettei nyt enää ollakaan yhtä sokeita kuin kymmenen vuotta sitten.

Pelastus on Pan Europa. Nimitettäköön asiaa millä nimellä tahansa, pelastus on siinä, että kansat ja valtiot muodostavat liiton keskenään, lähtevät yhteisvoimin yhteistyöhön valoisamman tulevaisuuden puolesta, luopuen turhasta vallan ja kunnianhimosta ja todella ymmärtä- en, että se mikä kaikkia yhteisesti hyödyttää ei kellekään yksityisesti saata olla vahingoksi. Ei- köhän olisi taloudellista apua siitäkin, jos koko Euroopassa olisi sama, yhteinen raha, vaikka sillä olisi oma nimensä joka maassa?

Raha, raha - sitä sanaa monet pelkäävät, jos- kin se toisille on ylen rakas. Varsinkin henkis- ten asioiden harrastajien kesken on aina ollut

tapana kammoksua rahaa ja mieluummin olla siitä puhumatta. On ajateltu ja tunnettu näin: hengen ja totuuden saamme lahjaksi Jumalalta, - kuinka siis sen yhteydessä voisimme ajatella rahaa?

Tämmöinen näkökanta edellyttää, että on jota- kin, jota me ihmiset emme saa lahjaksi. Ja mikä se olisi? Tietysti jokapäiväinen leipämme, jota saamme syödä otsamme hiessä. Totta on, että meidän on tehtävä työtä saadak- semme leipämme. Mutta luommeko leivän? Ei, luonto sen meille suo. Jumala meille leivän- kin antaa, vaikka se on kovan työn takana.

Kuinka nyt on hengen ja totuuden tiedon? Saammeko sen lahjaksi ilman muuta? Kaikkea vielä: sekin on kovan työn takana - paljon ko- vemman. Ellemme etsi Jumalan valtakuntaa, ei sen portti meille avaudu. Ja niin tärkeä on hen- gen etsintä, että Jeesus kehottaa meitä ensin etsimään Jumalan valtakuntaa. Leipä on niin paljon vähäpätöisempi asia, hän sanoo, että se tulee kuin itsestään sitten.

Mutta juuri sen tähden, että henkinen elämä viisaiden ihmisten sanojen mukaan on kor- keampi aineellista elämää, juuri sen tähden on selvää, että meidän on hyvin suoritettava läksymme aineellisessa elämässä, ennen kuin osaamme astua taivasten valtakuntaan. Jos hal- veksimme ainetta, lähestymme henkeä ylpey- dellä. Jos vihaamme ainetta, emme saata olla pelkäämättä henkeä (Jumalaa). Jos himoitsem- me ainetta, lähestymme henkeäkin vaativina, ja silloin henki pakenee. Ainoa pelastus on rakkaudessa. Rakkaus on puhdas ja epäitsekkäs, rakkaus vapauttaa. Jos näemme aineessa hen- gen ilmennyksen, pidämme kätemme puhtaina ja etsimme henkeä. Silloin henki tulee ja sen mukana aineen kauneus.

Aineen symbolina nykyisissä yhteiskunnis- samme on raha. Älkäämme rahaa himoitko, älkäämme sitä halveksiko tai vihatko. Raha on taikavoima, jossa meidän tulee nähdä hengen mahti. Jos eivät kätemme ole puhtaat, vie ra- han henki meidät turmioon. Mutta jos lähes- tymme rahaa rakkaudella, palvelee mammona Jumalaa.

Raha on ankara opettaja. Tietämätön ihminen luulee, että raha on hänen alempaa minäänsä varten. Rahalla hän hankkii itselleen ruumiil- lisen elämän kaikkia nautintoja. Kun hän siitä lumouksesta on herännyt, on hänen opittava huolellisuutta, täsmällisyyttä, ehdotonta rehel- lisyyttä raha-asioissa. Kuinka houkuttelevaa on henkisesti vähän heränneelle ihmiselle olla le- väperäinen raha-asioissa: hän ei huomaa, että raha on ensimmäinen koetuskivi, jonka avulla elämä häntä tutkii. Hän kuuntelee sydämen- sä ääntä ja pyyhkii monta kyyneltä kärsivien kasvoilta. Se luetaan hänelle ansioksi, mutta varokoon hän myös, ettei hän kevytmielisellä huolimattomuudella saa aikaan tuskia toisille. Vasta sitten kun hän on oppinut läpeensä täs- mälliseksi, luotettavaksi ja rehelliseksi, voi hä- nestä tulla todellinen ihmisten auttaja.

Meidän henkinen elämämme ei ole riippuma- ton rahasta. Se kulkee rinnan rahan kanssa. Henkinen elämämme on suhteessa luontee- seemme. Raha on luonteemme mittapuu. Kun luonteemme vapautuu rahan orjuudesta, kir- kastuu henkinen näkömme. Mutta vasta kun tulemme rahan herroiksi viisaudessa ja tiedos- sa, on Kristus kuninkaana meidän hengessäm- me.

Toimittajalta 3,
Lokakuu 1929,

Kalevalan symboliikkaa

Kalevala pyhänä kirjana

Sisältönsä puolesta Kalevala on pyhä kirja, vaikkakaan ei kaikki kirjat, jotka sisältävät ns. yliaistista tietoa eli tietoa näkymättömän maailman asioista ja ihmisen henkisen kehityksen tiestä, ole ns. pyhiä kirjoja.

P.E: "Kalevalan vanhat tarut ovat mysteeriokieltä, niitä voidaan tulkita, niissä on korkea henkevä sisältö." Mysteeriokieli kertoo mysteeriotiedosta, josta Kalevalan vanhat tarut kertovat. Mysteeriotiedolla tarkoitetaan tietoa ihmisen asteittaisesta salaisesta tiestä kohti täydellisyyttä, valaistumista ja sitä edeltävästä ns. puhdistuksen tiestä, jota sanotaan myös valmistavaksi tieksi.

Pyhät kirjat esittävät pätevää tietoa siitä tiestä, joka siis johtaa henkiseen tietoon, taivasten valtakuntaan. Tämä oli minulle valtava tieto miltei kokemus, kun ymmärsin että meidän kansalliseepoksemme on verrattavissa esim. Bhagavad Gitan, Dhammapadan tai Raamatun kaltaisiin kirjoihin. Saatoin jättää haaveilut Buddhalaiseen luostariin lähdöstä ja etsiä esi-isiemme tietoa. Menin välittömästi kirjakauppaan ja ostin Gallen-Kallelan kuvitaman Kalevalan, kun sitä ennen olin lukenut (lyhennetyt) koulu Kalevalan, ja tietysti P.E:n Kalevalan avaimen, joka varsinaisesti avasi Kalevalaisen tiedon ja viisauden.

Pyhät kirjat eivät ole pelkästään luonnon ja elämän tosiasioita esitteleviä kuvauksia luonnontieteellisten tutkimusten esittelyn tapaan, vaan niiden meille tärkeimpänä merkityksenä

on se, että kuvatessaan salaista polkua, tietä, ne antavat neuvoja ja viitteitä sillä tiellä kulemisesta.

On mitä todennäköisemmin harvalukuinen se joukko, joka teosofien ja ruusuristiläisten tapaan lukee Kalevalaa pyhänä kirjana. Mutta erilaisia tutkimustapoja tai lähestymistapoja ei tule sulkea pois, sillä niitäkin käyttäen voidaan lähestyä sitä syvällistä viisautta, joka piilee kansanrunoissamme.

Pekka Ervast kirjoitti "Kalevalan avain" teoksensa jälkeen pienen kirjasen "Onko Kalevala pyhä kirja?", jossa hän kertoo kuinka hän Kalevalan avainta kirjoittaessaan tutustui psykoanalyttiseen metodiin ja hän toteaa, että Freudin koulu lähenee suuresti teosofisokultista näkemystä. Hän kirjoittaa, - että tieteellisissä piireissä vielä tullaan ymmärtämään sitäkin myyttistä tutkintatapaa, jota hän esittää okkulttisten havaintojensa ja tutkimustensa nojalla. Hänen kannattamansa selitystapa poikkeaa toisista ja on erikoinen siinä suhteessa, ettei se kiellä relatiivista totuudenarvoa yhdeltäkään toiselta tulkin menetelmältä, vaan se pikemminkin yhdistää ne kaikki yhdeksi, osoittaen kullekin oman aseman ja valaisten kokonaisuutta aivan uudella tavalla.

Martti Haavio on tutkinut Kalevalaa ja verrannut sen symboliikkaa muihin maailman mytologioihin, näistä on mielenkiintoisia otteita kirjassa "Kalevala tutkimuksia". Tuossa kirjassa tuodaan myös esille tuo Ervastin en-

nustus tai näkemys, että tieteellisissä piireissä vielä tullaan ymmärtämään sitäkin tutkintatapaa, jota hän edustaa. Kun 1985 vietettiin Kalevalan juhluvuotta (150v.) julkaistiin seuraavana vuotena vuosikirja "Kirjokannesta Kipinä", johon oli koottu tuon juhluvuoden satoa, kirjoituksia ja puheita. Siinä oli mm. ote Tasavallan Presidentin puheesta Kalevalan päivän pääjuhlasta. Tuossa kirjassa on mm. ruusuristiläisen Eeva Rissasen Kriittisen korkeakoulun seminaarissa pitämä esitelmä "Kalevalan avain".

Teoksessa on myös professori Matti Kuusen Kalevalan päivän artikkeli Uudessa Suomessa otsikolla "Pyhät kirjat ja Kalevala". Vertailtuaan lyhyesti joidenkin Vanhan testamentin kohtien sekä erään muinaisbabylonialaisen runoelman sisältöä "Kalevalan" kertomaan, prof. Kuusi päättelee artikkelissaan: "Kalevalaisen Kilpalaulanta-runon Väinämöinen vastaa ilmiselvästi muinaisbabylonialaisen epiikan ja Vanhan Testamentin personoitua Viisautta". Käsiteltyään kannanottoja ja suhtautumista sadan vuoden aikana myyttirunouteen hän kirjoittaa: "Luterilaisuuden läpikulkemassa, kirjaa kumartavassa Suomessa "Kalevalaa" on palvottu tai pilkattu niin kuin Raamattua. Molempia on luettu ulkoa. Molempiin liittyy laaja selitys- ja hartauskirjallisuus. "Kuusi jatkaa: "Johdonmukaisin Kalevala-uskon ideologi on ollut Pekka Ervast, teosofi, jonka kirjoituksia luetaan Ruusuristin tilaisuuksissa. (Tuolloin 1985 luettiin pääsääntöisesti esitelmissä Ervastin pikakirjoitettuja luentoja.) Hän (siis Ervast) tuomitsee "Kalevalan avaimessa" (v.1916) kriittisen tutkijan tihutyöt yhtä jyrkästi kuin Raamatun erehtymättömyyttä puolustavat pastori

Heikki Räisänen eksegetiikan." "Kalevala" on lukittu kirja, johon vain tietäjäihmisillä on avain. Se kuuluu mysteeri-oppaisiin. Vaikka Matti Kuusi päättää artikkelinsa tiedemiehen toteamukseen "muinaisepiikan kriittistä vertailua tarvitaan", hän on silti siinä nähnyt tihutyöistä syyttelijälläkin oman arvonsa: (Kuusi toteaa vielä) "Synkretistinä ja ekumeenikkona Pekka Ervast oli edellä aikaansa, kaiketi edellä meidänkin aikaamme, jolloin nuoret teologit yrittävät innokkaammin rakentaa siltoja Marxiin ja Leniniin kuin "Kalevalaan" ja "Koraaniin" päin."

Mitä ovat myytit?

Kysymykseen, mitä myytti on? Pekka Ervast esittää kolme yleispätevää vastausta.

1. Luonnontieteellinen, jota varsinaisesti tieteelliset specialistit kannattavat.
2. Sielutieteellinen, jonka psykoanalytikot ovat esittäneet.
3. Salatiieteellinen, jota ensimmäisenä opetti H.P.Blavatsky.

Jokainen näistä on syntynyt inhimillisen ajatustoiminnan kautta, loogisten johtopäätösten nojalla. Vaikka totuus on yksin, niin teorioiden moninaisuus osoittaa, ettei lopullinen totuus ole kenenkään etsijän välittömästi löydettävissä. Ihminen ajattelee, rakentelee teorioita ja tekee tieteellisiä johtopäätöksiä määrättyjen psykologien lakien mukaisesti. Jokainen tieteellisesti ajatteleva on kokemustensa, havaintojensa, tutkimustensa, tietojensa ja näkemystensä rajoittama ja sitoma. Oman reaalisen minänsä sisällön ulkopuolelle hän ei pääse. Hänen objektiivisuutensa on vain siinä, että hän hillitsee persoonallisia tunteitaan ja ennakkoluulojaan.

Tällä tavoin analysoimalla voidaan tarkastella edellä mainittuja teorioita.

1. Kun tavalliset kansanrunouden tutkijat selittävät myyttejä luonnontieteellisesti, tapahtuu tämä siten, että he katselevat maailmaa päivätajunnan kannalta. Heidän kokemuspöörinsä ei sisälly muuta kuin se aivotajunta, jonka ilmauksena on jokapäiväinen persoonallinen minä. Tämä aivojen välittämä päivätaajunta eli järki on luonnostaan totuutta etsivä ja utelias suunnaten etsintänsä ympäröivään maailmaan ja sen ilmiöihin. Lapsetkin katselevat ihmetellen luontoa kysellen miksi se on niin tai näin. Miksei siis kansat lapsuudentilassaan tekisi samoin ja keksivät itse vastauksiaan ja pukevat ne myyttien muotoon.

2. Psykoanalyytikot etsiessään myyteistä sielullista pohjaa nojaavat tutkimuksissaan ihmiskunnan psykologiseen sisältöön. Heidän kokemuspöörinsä ei ole rajoittunut pelkästään päivätajuntaan, vaan se sisältää myös sitä puolta, jota sanotaan alitajuiiseksi, tai tajuttomaksi. Tämän tuntemukseen he ovat päässeet unia tutkimalla. He ovat havainneet, että ihmisielun suuri tajuton tai alitajunta on kuin säiliö täynnä salaisia haluja, pyyteitä, toivomuksia ja unelmia. Freudin mukaan ne ovat aina sukupuolisia varhaisessa iässä syntyneitä. C.G. Jung meni tutkimuksissaan myös siihen suuntaan, että niihin liittyy muitakin tekijöitä. Niin kuin täysi-ikäisen unielämässä, lapsen ja nuorukaisen haaveilussa hänen salaiset toivomuksensa toteutuvat, niin kansojenkin myytit psykologisina todisteina tuovat esiin, mitä unelmia ja toiveita kansojen mielikuvituksissa on liikkunut.

3. Okkultistit tulkitessaan myyttejä salatieteellisillä avaimillaan perustavat menettelynsä vielä laajempaan ja syvällisempään ihmisielun tuntemiseen. He eivät tunne ainoastaan päivätaajuntaa ja alitajuntaa, vaan myös ihmisielun korkeampaa tajuntaa, ylitajuntaa tai korkeampaa minää, jumalaista itseä jota sanotaan myös kristusihmiseksi, joista toisilla on vain hämärä aavistus. Teosofit asettuvat toiselle kannalle kuin yleensä tutkijat, ei pelkästään myyttien suhteen vaan myös uskonnollisten käsitteiden suhteen.

Nykyisin yleisesti ajatellaan ja tutkijat myös ovat sillä kannalla, että esim. jumalusko on kehittynyt jonkunlaisesta vainajan palvonnasta, ja että uskonnolliset käsitteet ovat alkujaan olleet raakoja, kehittymättömiä ja primitiivisiä ja ovat vasta aikojen saatossa hienostuneet, sivistyneet ja jalostuneet. Kun taas teosofian mukaan alkuperäiset puhtaat käsitteet ovat aikojen saatossa raaistuneet jalostuakseen taas sivistyksen kohotessa.

Mysteereistä puhuttaessa teosofisessa mielessä on jaettu ne kahteen osaan, nimittäin pienempiin ja suurempiin mysteeriöihin. Pienemmät mysteerit vastaavat ns. valmistavaa tietä ja suuremmat mysteerit salaista eli suurta vihkimyksen tietä, niistä on käytetty myös ruusuristiläistä nimitystä kristusmysteerit.

Mysteereistä puhuttaessa teosofisessa mielessä on jaettu ne kahteen osaan, nimittäin pienempiin ja suurempiin mysteeriöihin. Pienemmät mysteerit vastaavat ns. valmistavaa tietä ja suuremmat mysteerit salaista eli suurta vihkimyksen tietä, niistä on käytetty myös ruusuristiläistä nimitystä kristusmysteerit.

Varsinaisia mysteerilaitoksia ei ole enää kuten esim. Kreikassa, vaan niin kuin P.E. sanoo ”Mysteerit laitoksina ovat poistettut, mutta mysteerit ovat olemassa ja niitä opitaan tässä inhimillisessä elämässä.”

Kalevalassa voidaan nähdä tämä sama jako pienempiin ns. kuoleman mysteereihin ja suurempiin mysteeriöihin, eli tiedon tiehen. Lem-

minkäisen ja Ilmarisen ansiotyöt ovat pienempiä valmistavan tien askeleita, jossa kuljetaan puhdistuksen tie.

Ilmarisen oli kynnettävä kyinen pelto, suistaa Tuonelan karhu ja tuoda Tuonelan hauki Tuonelan joesta. Lemminkäisen taas hiihtää Hiiden hirvi, suistaa hiiden ruuna ja ampua Tuonelan joutsen. Nämä ansiotyöt ovat molemmilla samat ja tarkoittavat alemman minän eli persoonallisuuden puhdistusta ja valmistautumista Pohjolan häihin. Nämä kolme ansiotyötä käsitteää kolme taloa eli tajunnan tilaa: päivätaajunta, unitajunta ja sisätaajunta.

P.E: ”Sanottiin myös, että ihminen ei voi oppia suurempien mysteeriöitten läksyä, ennen kuin hän on sulattanut itseensä pienempien opetukset. Tätä väitettä ei ole käsitettävä niin, että suuremmat kristusmysteerit olisivat kokonaan ulkopuolella jokapäiväistä elämäämme, ennen kuin olemme pienemmät mysteerit läpikäyneet. Elämässä kuten luonnossakin, kaikki kulkee limittäin, ja siksi voimme koska tahansa

joutua kosketuksiin suurempien mysteeriöitten kanssa; elämän aarteistot eivät ole keltään väkijäisesti suljetut, jokainen voi tulla osalliseksi luonnon voimasta. Mutta me emme saata syventyä kristusmysteeriöihin itsetietoisesti, uudestisyntyneen ihmisen tavalla, ennenaikaisesti. Käyttämällä toista kieltä sanoisimme, ett-

emme voi suorittaa vihkimyksiä, ennen kuin olemme kulkeneet valmistavan tien.”

Samporetki

Kun Ilmarinen oli suorittanut kaikki ansiotyöt, sai hän Pohjolan neidon, Pohjolan häissä, jotka kuvaavat ihmisen yhtymistä korkeampaan minäänsä.

Ilmarinen oli myös takonut Sammon, jonka Pohjolan emäntä oli lukinnut Pohjolan kivimäkeen. Vasta kun Ilmarinen oli takonut Sammon, sai hän Pohjolan neidon. P.E:n mukaan Ilmarinen edustaa älyvoimia, jotka näyttelevät ihmiskunnassa osaansa, eikä ainoastaan maapallon ihmisten omaa älyä, vaan kaikkien auttajien ja opastajien, vapahtajien neroutta ja viisautta. Sampo taas on se salainen viisautta, joka on tietäjien ja viisaiden eli Valkoisen tai Salaisen veljeskunnan hallussa tai kuten myös sanotaan sen näkymättömässä temppelissä, joka ei ole rakennettu ihmiskäsin.

Tästä Sampo sanasta löytyy yhtäläisyyksiä mm. buddhalaisesta temppelistä, jonka nimi mongoolin kielellä on sampo, tiibetin kielellä sangfu, joka merkitsee salainen lähde. Tai toinen tiibetinkielinen sana sampun, joka taas on elämänpuu. Sillä on kolme juurta, ensimmäinen nousee taivaaseen korkeimpien vuorten huipulle, toinen kulkee alas manalaan ja kolmas pysyttelee keskivälillä ja ulottuu itään. Sampo voisi olla myös sama kuin samboo eli sambodha, joka on sanskritin kieltä ja tarkoittaa korkeinta tietoa eli viisautta.

Samporetki kuvaa sitä tiedon tietä, eli vihkimyksen polkua, johon Kalevalan sankarit seuraavaksi lähtevät.

Ilmarinen tosin toteaa

**”Ei ole Sampo saatavana,
kirjokansi tuotavana,
pimeästä Pohjolasta,
summasta Sariolasta!
Siell’ on Sampo saatettuna,
kirjokansi kannettuna
Pohjolan kivimäkehen
vaaran vaskisen sisähän
yheksän lukon ta’aksi;
siihen juuret juurruteltu
yheksän sylen syvähän
yksi juuri maaemähän,
toinen vesiviertheesen,
kolmas on kotimäkehen.**

Väinämöinen ehdottaa laivamatkaa, johon Ilmarinen ei ole halukas todeten

”Vakavampi maisin matka, Lempo menköhön merelle” Tähän Väinämöinen suostuu
”... kun et mieline merisin, niin on maisin matkatkamme, rantaisin ratustelkamme!” Ja Väinämöinen vielä pyytää Ilmariselta että

**”...tao nyt mulle uusi miekka,
tee miekka tuliteräinen...”
Olipa miekka miestä myöten,
kalpa kantajan mukahan,
jonka kuu kärestä paistoi,
päivä paistoi lappeasta,
tähet västistä välötti,
hevonen terällä hirnui,
kasi naukui naulan päässä,
penu putkessa puhusi.**

PE: ”Väinämöisen tuliteräinen miekka on totuuden ja lujan uskon ase: selvä mielikuva odottavasta tehtävästä ja luja usko siihen. Tä-

män mielikuvan Ilmarinen luo itselleen toisten vihittyjen opetuksista.”

Tämä on mielestäni selvästi sanottu, se on tietysti se meidän älyllinen puoli esim. tässä meidän sisäisessä opiskelussa. Teosofista opiskelu- ja tutkimustyötä ei ole tietenkään mikään ylimalkainen rukoilu tai mielikuvitus.

Kun Väinämöinen on saanut totuuden miehen, menevät he kuitenkin veneellä Pohjolaan. Sampo on taivaallinen taikaruumis eli aurinkoruumis tai kirjokansi, jonka sanotaan loistavan kuin aurinko tietäjän silmällä nähtynä, se on siis loistava aura täydellisen ihmisen ympärillä. Tämän taivaallisen ruumiin luomisessa on eri jaksoja eli kohtia Pohjolan pitkällä matkalla.

Kalevala eroittaa ne neljään osaan.

- 1. veneen souto**
- 2. kanteleen soitto**
- 3. Sammon otto**
- 4. viimeinen ottelu,**

jossa Sampo hajoaa. Veneen soudussa muovaillaan aurinkoruumista siihen asti, jota sanotaan vesiruumiiksi, kanteleen soitossa sitä hienonnetaan ilmaruumiiksi ja Sammon ryöstössä se muodostuu tuliruumiiksi, joka viimeisessä ottelussa auringon lailla lähettää voimansa ulos maailmaan.

Nämä ovat tietenkin syvällisiä asioita, joista teosofiassa kerrotaan vihkimysten yhteydessä, vähän eri sanoin, joista totuudenetsijän on josain vaiheessa luotava selkeä kuva, kuva, joka siis perustuu todellisten tietäjien opetuksiin. Vaikka Samporetki aloitetaan maitse Ilmarisen toivomuksesta, vaihtuu se venematkaksi,

kun he tapaavat purren itkemässä.

**Siitä vanha Väinämöinen
lauloo hyrähtelevi.
Lauloi ensin laitapuolen
sukapäitä sulhosia,
sukapäitä, piipioja
saapasjalkoja jaloja.
Lauloi toisen laitapuolen
tinapäitä tyttäriä
tinapäitä, vaskivöitä,
kultasormia somia.
Lauloi vielä Väinämöinen
teljot täyteen väkeä,
ne on vanhoa väkeä,
iän kaiken istunutta,
kuss’ oli vähän sijoa
nuorukaisilta esinnä.
Itse istuvi perähän,
kokan koivuisen kuvulle,
lasketteli laivoansa.
Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Juokse, pursi, puittomia,
vene, väljiä vesiä!
Kule kuplina merellä,
lumpehina lainehilla!
Pani sulhot soutamahan,
neiet ilman istumahan.
Sulhot souti, aivot notkui:
eipä matka eistykänä.
Pani neiet soutamahan,
sulhot ilman istumahan.
Neiet souti, sormet notkui,
eipä matka eistykänä.
Muutti vanhat soutamahan,
nuoret päältä katsomahan.
Vanhat souti, päät vapisi:
eikä vielä matka eisty.
Siitä seppo Ilmarinen
itse istui soutamahan:**

jopa juoksi puinen pursi...

**...Itse vanha Väinämöinen
laskea karehtelevi
perässä punaisen purren,
melan vartevan varassa.**

Tässä on varsin mielenkiintoinen kuvaus, vene, jossa on paljon väkeä. Vanhoja iän kaiken istuneita, sekä nuorempia, miehiä ja naisia, kukin omalla paikallaan venettä. Olisiko tässä kuvaus vanhoista mysteerieista, joissa opetettiin vihkimyksestä? Vai olisiko se kuva täydellisestä ihmisestä eri olemuspuolineen?

Kalevalan avaimessa P.E. antaa selityksen siitä, kuinka Kalevala puhuu okkulttisesta taivannäköisestä, jossa on paljon ihmismäisiä olentoja, joita Väinämöinen loihtii veneeseen istumaan. Nämä kuvaavat ns. vesiruumiin kykyä eli aisteja, joilla unimaailmaa tutkitaan. ”Kun vesiruumiin kykyjä ja aisteja kuvataan

ihmisen näköiseksi, merkitsee tämä siis, että niitä kehitetään itsetoimiviksi ja itsetietoisiksi. On aivan kuin jokaiseen vesiruumiin kykyyn olisi siirretty ihmisen päivätaajuinen minä! Tätä ymmärrämme kuinka laaja ja monipuolinen fyysiseen aivotajuun verrattuna on hänen unimaailmassaan toimivan veneensä tajunta.” näin P.E.

Mutta kuten Kalevala kuvaa, eivät nämä kyvyt itse pysty liikuttamaan venettä vaan tarvitaan Ilmarinen, eli ihminen itse, joka on veneensä haltija ja käyttäjä, sekä Väinämöinen viisauden edustaja, joka jumalallisena omana tuntona pitää perää.

Lemminkäinen näkee veneen ja hänet otetaan kolmanneksi mieheksi Samporetelle.

Seuraavaa vaihetta kuvataan Kalevalassa kanteleen soittona. Kantele tehdään hauen leukausta, kun hauki on ensin syöty. Tässä ei tietenkään tarkoiteta mitä tahansa ateriointia, vaan ikään kuin hyvinkin korkeiden totuuksien sisäistämistä.

Sammon ryöstö

Kalevalan sankarit saapuvat Pohjolaan, jossa Pohjolan emäntä: mitä asiaa miehillä? Väinämöinen vastaa:

**”Sammosta sanomat miesten,
kirjokannesta urosten:
saimme Sampuen jaolle,
kirjokannen katselulle.”**

Pohjolan emäntä ei halua jakaa Sampoa ja hän vastaa:

**”Ei pyyssä kahen jakoa,
oravassa miehen kolmen.”**

Väinämöinen tuolloin toteaa: ”Kun et antane osoa, tuota Sammon toista puolta, niin on kaiken kantanemme, vienemme venehe-
semme.” Ja hän vaivuttaa kanteleen soitolaan Pohjolan väen uneen. Ilmarinen avaa yhdeksät portit ja Lemminkäinen tuo Sammon Pohjolan kivimäestä.

Yhdeksän porttia kuvaavat ihmisen yhdeksää aukkoa, tsakraa; jo Intiassa opetettiin, että ihminen on yhdeksän portin kaupunki. Pohjolan hyvä härkä oli se, millä Lemminkäinen sitten kynti Sammon irti. Nämä kuvaavat ihmisen voimakeskuksia ja hyvän härän eli käärmetulen avulla saadaan Sampo. Tämä kuvaa, kuinka Jumalallisen rakkauden tulee elähdyttää ruumiin voimakeskuksia, siksi työn suorittaa Lemminkäinen tunnepuolen edustajana.

P.E. ”Ainoastaan rakkaus (Lemminkäinen) on oikeutettu tämän voiman herättämään ruumiista läpäiseväksi, muuten se voima vastustamattomasti vetää ihmisen mustaan noituuteen, eli käyttämään yliluonnollisia kykyjään itsekkäisiin tarkoituksiin.”

Kun Sampo oli saatu, käski Väinämöinen viemään sen kotiin.

**”...nenähän utuisen niemen,
päähän saaren terhenisen,
siellä onnen ollaksensa,
ainian asuaksensa.”**

Väinämöinen ”läksi mielellä hyvällä, iloten omille maille.”

Matka sujui muuten hyvin, mutta Väinämöisen varoituksista huolimatta rupe-
si Lemminkäinen laulamaan.

**Lauloi lieto Lemminkäinen,
karjahteli Kaukomieli;
suu liikkui, järisi parta,
leukapielet lonkaeli.
Laulu kuului loitommalle,
vierähyt vesien poikki,
kuului kuutehen kylähän,
seitsemän selän ylitse.
Kurki istui kannon päässä,**

**märän mättähän nenässä,
sormiluitansa lukevi,
jalkojansa nostelevi.
Sepä säikähti kovasti
Lemminkäisen laulantata.
...heti loihe lentämähän,
lenti poikki Pohjolahan.
...sillä Pohjolan herätti,
pahan vallan valveutti.**

Kerrotaan, että yleisenä sääntönä on, että jos ihminen hankkii itselleen valtaa jonkun luonnonvoiman yli, saa hän vastustajakseen ne, jotka ovat sitä voimaa vartioineet.

Kalevalassa esitetään nämä voimat viimeisinä epäilyksinä, eli epätoivon ja epäilyksen sumu, itsekkyyden ja himon Iku-Turso eli vanha lohikäärme ja ajattelemattoman toiminnan ja vaikutuksen rajuilmana.

Nämä eivät ole enää persoonallisia heikkouksia, vaan ihmiskunnan kollektiivisia voimia. Vihitty joutuu vielä ns. viimeisten kiusausten keskelle.

Ensimmäinen sumu on suuri epäily ja epätoivo jolloin ihminen kulkee ahdistuksen yössä, josta hänet pelastaa hengen ja totuuden miekka.

**...merta miekalla sivalti.
Sima siukui kalvan tiestä...**

Kun ensimmäinen oli sivuutettu, ilmaantui toinen.

**...Jo kuului kova kohina
viereltä veno punaisen;
nousi kuohu korkeaksi
vasten purtta Väinämöisen...
...Iku-Turso, Äijön poika,
vieressä veno punaisen
nosti päätänsä merestä,
lakkoansa lainehesta.**

Vanhan lohikäärmeen muodossa nostaa päätänsä ihmiskunnan vuosituhtainen itsekkyy-
s ja eläimellisyys kysyen: ”Mihin sinä luulet epäitsekkyydelläsi pääsevän? Mitä sillä luulet maailmaa hyödyttäväsi? Etkö tiedä, että minä pidän kourissani ihmiset? Minua kaikki palvelevat, minä olen ihmisten Jumala. Mitä sinä tiedoillasi mahdat? Minä olen se totuus, jota ihmiset etsivät. Minä heille onnen lahjoitan ja ainoan autuuden, jota he kaipaavat; himojensa tyydytyksen. Palvele sinäkin minua ja heitä haaveesi ihmiskunnan nostamisesta.”

**Vaka vanha Väinämöinen
saipa korvat kourihinsa.
Korvista kohottelevi...
...sanan virkkoi, noin nimesi:
”Iku-Turso, Äijön poika!
Miksi sie merestä nousit,
kuksi aallosta ylenit
etehen imehneille,
saanikka Kalevan poian?”**

Itsekkyyt Iku-Turso vapisee tietäjän edessä ja pyytää saada elää. Väinämöinen heittää Iku-Turson takaisin ja kieltää enää tulemasta. Hän ei kuitenkaan hävitä pahuutta, sillä yhden ihmisen epäitsekkyyt ei sitä vielä lopullisesti hävitä.

Sitten seuraa kolmas, eli rajuilma, joka heittelee ihmistä edes takaisin. Se sanoo: ”Etkö sinä, joka tahdot viisaasta käydä, näe, mikä sokea luonnonvoima on ihmiselämän takana? ...ihminen on kuin haavanlehti kehityksen ja kohtalon hirmumyrskyssä. Ihmisetkö itsenäisiksi, ihmisetkö vapaiksi! Ihmiset, jotka apua kirkuvat. Niin ihmiset eivät minua myrskyssä tunne, he kutsuvat hiljaisuuttani myrskyksi ja kammoavat sitä, mutta raivostani he hurmaantuvat. Kuta vähemmän heidän itse tarvitsee ajatella ja ponnistaa, sitä onnellisempia he ovat. Tuulen mukana he rakastavat kulkea. Mitä sinä itsenäisyyksinesi heidän joukossaan teet? Herätät heidän vihansa ja vainonsa!”

Ilmarinen kadottaa hetkeksi malttinsa, mutta Väinämöinen toteaa, ettei itku hädästä päästä eikä parku pahoista päivistä. Lemminkäisen kanssa hän asettaa sanoillaan tuulia ja laineita, korjaa venettä, niin että se paremmin suojelee aalloilta.

”...ihmisen tehtävä on kuitenkin nousta kohtalonsa herraksi ja ottaa kehityksensä ohjat omaan käteensä, sillä ainoastaan siten hän pääsee sen Jumalan pojaksi, jota kohtalokin palvelee ja jota varten kehitys on olemassa.”

Sitten on vielä viimeinen taistelu, taistelu Sammosta Pohjolan väen kanssa, jossa taistelussa Sampo hajoaa. Näin Kalevala kuvaa, kuinka Sampo, viisauden lähde ja onnen tuo-

ja, ei ole yksilöitä varten, jopa Louhikin kantoi siitä kannen Pohjolaan.

Näin opetettiin vihityille kalevalaisille viimeinen suuri läksy, täydellisen uhrautuvaisuuden läksy.

**Vaka vanha Väinämöinen
näki tyrskyn työntelevän,
hyrskyn maalle hylkeävän,
aallon rannalle ajavan
noita Sampuen muruja,
kirjokannen kappaleita.
Hän tuosta toki ihastui.**

**Sanan virkkoi noin nimesi:
”Tuost’ on siemenen sikiö,
alku onnen ainiaisen,
tuosta kyntö, tuosta kylvö,
tuosta kasvu kaikenlainen!
Tuosta kuu kumottamahan,
onnen päivä paistamahan
Suomen suurille tiloille,
Suomen mailla mairehille!”**

Veistos Heikki W. Virolainen

Unelmia

*Pienenä poikana halusin olla sankari,
urheampi kuin muut, ja parempi
muiden pelastaja.
Olin tämä sankari horsmien seassa
löin ne nurin puumiekallani,
ne olivat vihollisia.*

*Teini-ikäisenä halusin olla kova kaveri,
kovempi ja karskimpi kuin muut,
reilu jätkä.
Olin miehen malli omassa huoneessani
harjoittelin varjonyrkkeilyä,
näin vastustajien kaatuvan.*

*Nuorena miehenä halusin olla älykäs,
nokkelampi kuin muut,
muiden ihaillema.
Olin intellektuelli kotona
lukiessani filosofiaa,
kuvitellen älyllisiä keskusteluja.*

*Miehenä halusin olla johtaja,
tietävämpi ja mahtavampi kuin muut,
muiden kunnioittama.*

*Olin johtaja työpaikallani.
Mielessäni arvostellen muita,
kuvitellen itseni heidän paikalleen.*

*Varttuneena halusin olla neuvoja,
kokeneempi ja näkevämpi kuin muut,
muiden arvostama.
Olin neuvoja puhujan korokkeella
esiinnyin muille,
kuvitellen sanomani menevän perille.*

*Vanhuksena halusin olla tietäjä,
viisaampi kuin muut, lempeämpi,
muiden tunnustama.
Olin tietäjä tuolissani
kertoessani satuja lapsille,
kuvitellen heidän ymmärtävän opetuksen.*

*Sisimmässäni halusin olla palvelija,
nöyrä ja vaatimaton,
Jumalan hyväksymä.
Olin tätä mielessäni
rukoillessani,
kuvitellen olevani lapsi.*

Matti Koskinen

Uhrautumisesta uhuriin

Esitelmän nimi on Uhrautumisesta uhuriin. Näihin kahteen sanaan mahtuu monta näkökulmaa. Uhri voidaan nähdä juridisena käsitteenä, jossa rikosta puidaan oikeudessa. Esim. väkivallan kohteeksi joutunut henkilö on väkivallan tekijään nähden uhrin asemassa. Oikeus saattaa määrätä teon tekijälle rangaistuksen, jolla syyllisen ajatellaan hyvittävän tekoaan uhrille. Yleisimmin tuomio on taloudellinen sanktio.

Jos itsetuntoni kaipaa marttyyriin kruunua, saatamme pelata psykologista vuorovaikutuspeliä ja tehdä itsestämme kärsivän ”uhrin”. Projisointi on meille keskeneräisille ihmisille käytetty menettelytapa siirtää ei-toivotut tunteet toisten harteille ja eläytyä uhrin osaan. Tässä esitelmässä pyrin kuitenkin nostamaan painopisteeseen henkisen näkökulman. Yritän jäsenellä, mikä merkitys uhrautumisella on henkisen kasvun prosessissa, sillä ajatellaanhan jopa, että uhrautuminen on suora tie kohti henkistä elämää. Yritän myös valottaa, mitä todellisella uhrilla tarkoitetaan.

Aluksi kerron hiukan uhraamisesta historian valossa. Sen jälkeen kuvaan ihmisen kehitysvaiheita ja sen jälkeen luonnon kehitysvaiheita, jolloin voimme havaita samuuksia muun luonnon ja ihmisen välillä. Viimeisessä osiossa kerron ajatuksia uhrautumisesta tänään.

Uskonnollisissa rituaaleissa on uhrattu eläimiä. Ihminen ajatteli uhrilla tai muulla palveluksen osoituksella voivansa voittaa jumalien tai jonkun erityisen luonnon hengen tai haltian suosi-

on ja saavansa sitten nauttia elämässään tämän jumalan apuja.

Muinaisessa Kreikassa Ateena ja muut suuret kaupungit elättivät kodittomia sivullisia, sillä heitä tarvittiin uhreiksi villeihin Dionysos-juhliin. Juhlissa heitä kidutettiin rituaalisesti ja hakattiin kuoliaaksi. Uhratun oli määrä kantaa syntipukin tavoin kaupunkilaisten jumalia kohtaan suorittamat rikokset ja puhdistaa kaupunki. Kun yhteisöllinen kriisi huipentui, ja kriisin kuviteltu aiheuttaja uhrattiin, seurasi siitä jotain käsittämättömän hyvää. Tätä väkivaltaisen uhraamisen hyvää seurausta ja helpotusta kuvattiin sanalla katharsis. Aristoteles noin vuonna 350 eaa. käytti katharsis -sanaa, kun hän kuvasi kreikkalaisen draaman loppukohtauksen yleisössä aiheuttamaa helpottavaa ja puhdistavaa tunteenpurkausta, ja siitä seurannutta keventynyttä oloa.

Uhrikulttuurien loputtua syntipukkimekanismi on siirtynyt spontaanille ja vaikeammin hallittavalle tasolle. Emme enää kivitä, polta tulesa, hukuta tai ristiinnaulitse uhreja ainaakaan konkreettisessa mielessä. Uhraamiselle on löytynyt vähemmän fyysisiä mutta yhtä julmia muotoja. Ulos nauraminen, yhteydestä erottaminen, kollektiivinen selän kääntäminen, julkinen nöyryyttäminen, läpi katsominen ja esim. koulukiusaaminen tai uskontojen uhrin kohtelu ovat alkumurhaa sivistyneempiä versioita, yhden uhraamisesta muiden puolesta. Yhteisön ”synnit” ja paha olo pukataan yhden henkilön kannettavaksi ja sen jälkeen syntipukki pukataan ulos yhteisöstä. Jäljelle

jääneiden yhteishenki on hetken aikaa parempi. Uhraamisen motiivikin on muuttunut. Nykyään motiivi harvemmin lienee jumalan palveleminen, vaan esim. rahan ja egon palvomisen ja vallan tavoittelu on nostettu jumalan asemaan.

Kollektiivinen päätöksentekoprosessi voi myös olla katarsinen. Mitä kiivaammin yhtiöiden ja yhteisöjen hallitukset pyrkivät yksimielisiin ratkaisuihin, sitä enemmän kokouspöytä muistuttaa alttaria. Päätöksessä jokin saatetaan loppuun. Usein yhtenäinen päätös saadaan aikaan vain suurin uhrauksin. Kun kaikki vihdoinkin suostuvat kipeisiin leikkauksiin, välttämättömiin lopettamiin ja väistämättömiin erottamiin, päättäjien olo yleensä helpottuu. Uhraukset on tehty ”yhteisen hyvän nimissä” ja joksikin aikaa on saavutettu yhtenäisyys.

Tv:ssä on keskusteluohjelma Flinkkilä & Tastula. Ensimmäisessä jaksossa keskusteltiin sisällissodasta. Siinä kirjailija Sirpa Kähkönen totesi, että vihapuheen ensimmäinen seuraus on, että lähimmäinen ei tunnu enää lähimmäiseltä. Silloin toiminta on helpompaa etäännyttää itsestä ja kohdistaa toiseen erilaisia pahan muotoja. Kun lähimmäisyyden tunne katoaa, on yksi väkivallan toteuttamisen este raivattu tieltä. Näin kävi sisällissodassa.

Syntipukkimekanismista voi herätä, mutta peräntymisessä on omat haasteensa, sillä herääminen haastaa meidät aina väkivallan keskiöön, uhrin vierelle, uhrin puolelle, itse mahdollisiksi uhreiksi. Aikojen alusta voimassa ollut pyhän ja väkivallan liitto purkautuu vasta kun uhrista tulee lähimmäinen. Jos tunnemme sydämesämme elävää säiliä, silloin emme voi elää edes pahan ajatuksen pauloissa. Säiliä voittaa. Kun sydämessä asuu säiliä, emme suostu tuottamaan kärsimystä toisille emmekä itsellekään.

Kuvittele tilanne, jossa sinua ollaan kuljettamassa kaasukammioon. Kuljettaja toimii ehkä pelon sokaisemana ja minuutensa kadottaneena. Itseä suojataksaan hän tottelee hirmuvallan käskyä ja uhraa sinut kuin uhrilampaan. Sinulle tuhoavaksi meno antaa kaksi suhtautumisvaihtoehtoa. Voit kävellä ovesta kuolemaa kohti henkinen selkärangasi lujasti kohti valoa tai laahustaa alistuneena ja arvosi menettäneenä kumarassa kauhun tuskaa voihkien. Kumpi suhtautumistapa nykyisellä tietoisuudella olisi sinun suorituksesi? Logoterapia-ajattelussa kärsimys lakkaa olemasta kärsimys sillä hetkellä, kun kärsimykselle löytyy tarkoitus, esimerkiksi uhrautumisen tarkoitus.

Osa eteemme tulevista asioista on ns. kohtalon-omaisella alueella, esim. sairaudet, jotka meidän on vain otettava vastaan. Ajattelun alueella meillä on olennainen vapaus, vapaus valita oma suhtautumistapamme sairautta kohtaan. Tämä vapaus säilyy meillä viimeiseen hengenvetoon asti. Kun oivallamme, että meillä on valinnan vapaus ja valinnan mahdollisuuksia, emme enää ole uhrin asemassa. Emme ole kohtalon uhreja, vaan muovaamme itse aktiivisesti kohtaloamme. Olemme vastuussa mahdollisuuksista, jotka hyväksymme tai hylkäämme. Ymmärrämme, että karmallisesti tilanne kuuluu elämäämme.

Ihmisen kehitysvaiheista

Pekka Ervastian kirjan Jälleensyntymisen mysteerin tekstiä soveltaen. Elämän koulussa on neljä yhteiskuntaluokkaa, joissa kussakin on oma temperamenttityyli, omat henkiset kehityshanteet ja omat oppiläksyt. On eri asia pitää ihannetta silmiensä edessä, ja toinen asia ihanteen soveltaminen jokapäiväiseen arkeen. Ihmisen kehityksen tavoitteena on tulla täy-

delliseksi, niin kuin meidän isämme täydellinen on. Matka tähän ihanteeseen on pitkä prosessi edeten ruumistuksesta toiseen. Kehityksemme etenee yhteiskuntaluokka yhteiskuntaluokalta ja temperamentti temperamentilta. Meidän sielumme on kuitenkin sekoitus kaikista eri luokista ja temperamenteista, vaikka yksi niistä on aina etualalla. Ensimmäisen luokan, flegmaattisen temperamentin eli työtä tekevän luokan läksy on oppia tekemään työtä niin, että rakastamme sitä. Pitäisi oppia tekemään työtä, säästämään, ja hillitsemään itseä. Vaikka opimme työn, ei ole yksinkertaista suhtautua siihen niin ihanteellisesti, että alistuisimme ilman muuta työhön työn itsensä vuoksi ja rakastaisimme sitä. Tarvitaan realistinen kannustin, ja tässä luokassa se on ruumiillisen elämän aistillinen nautinto. Yhteiskuntaelämä on järjestetty niin, että he, joiden pitää tehdä konkreettista usein fyysistä työtä ja jotka saavat enemmän rasittaa ruumistaan, saavat myös enemmän nauttia ruumiillisesta elämästä. Kun ihminen on rehkinnyt fyysisesti, tuottaa syöminen, juominen ja nukkuminen suurta nautintoa. Tällainen on kehityksen alkutai-paleella ihmisen sielullinen lähtökohta.

Ajan myötä palkkio nousee korostuneeseen arvoon ja alamme hamuta lisää ja lisää nautintoja, kunnes meihin kehittyy ahneus ja ahneuden himo. Alkuperäinen ihanne, rakkaus työhön saa monella väistyä ahneuden tieltä. Opimme himoitsemaan sellaista, mitä meillä ei ole. Ahneus on yleinen pahe missä yhteiskuntaluokassa tahansa, mutta kaikkein yleisimpänä paheena se on juuri tässä ensimmäisessä luokassa.

Kun ahneus on herännyt, saatamme siirtyä toiseen yhteiskuntaluokkaan. Siihen luok-

kaan kuuluvat kauppiaat ja omistava luokka ja temperamentti on sangviininen ja ihan-teenä on yhteishyvä muutenkin kuin juhla-puheissa. Joudumme tekemisiin omaisuuden kanssa ja sitä pitääkin alkaa hankkia. Tässä luokassa ahneuden tyydytys persoonallisena motiivina on niin vahva, että saatamme tehdä työtä ahneuden tyydyttämisen eteen paljon enemmän kuin ennen, sillä huolet alkavat nosta päätään. Näemme ympärillä paljon rikkautta itselle hankkivia ihmisiä, jotka ovat ahkeria ja huolellisia ja tekevät kovasti työtä ja suunnittelevat uusia ideoita. Korkeamman ihanteen mukaan meidän ei kuitenkaan pitäisi ajatella vain oman omaisuuden kartuttamista, vaan myös maamme ja kansamme parasta. Yhteisen hyvän ihanteen tielle muodostuu kompastuskiveksi rikastumisen tuottama mielihyvä. Nykykielellä sanotaan, että rikkaus koukuttaa. Saa rikkauten hankkiminen toki yhteistä hyvääkin aikaan, kun esim. rattaat pyörivät, mutta persoonallisena motiivina yhteishyvä on kadonnut, ja rikkauten himo saa itsekkään luonteen.

Rikkaus tuo valtaa toisten ihmisten yli, kun saamme mahdollisuuden käskä ja hallita toisia. Rikkauten avulla pystymme hankkimaan ”leikkikaluja” ja olemme alttiita vallanhimon kehittymiselle. Tarvitsemme käskyläisiä, joilla voimme teettää kaikenlaisia mukavuuttamme edistäviä palveluksia. Tässä yhteiskuntaluokassa paheeksi kasvaa ja kehittyy vallanhimo, ja kun se on meissä herännyt, on kehittynyt valmius siirtyä kolmanteen luokkaan, jossa vallanhimo on perussävelenä.

Nyt saamme syntyä sotilasluokkaan, kolmanteen yhteiskuntaluokkaan ja koleeriseen temperamenttityyliin. Siinä on ihanteena omasta hengestä luopuminen jos niin vaaditaan.

Meidän tulee uhrata elämämme oikeuden puolesta. Ihanne on siis oikeus, johon sisältyy käsitys velvollisuudesta, isänmaanrakkaus ja kansan puolustaminen. Kun olemme olleet pitkään tässä luokassa, alkaa vallan himon ja käskemismahdollisuuden arvo heiketä ja mitätöityä, ja esille nousee uusi tunne ja tarve, kunnianhimo.

Jos katselemme ihmiskunnan historiaa, miten sota on vaikuttanut varsinkin sodassa mukana olleisiin yksilöihin, veti sota joistain miehistä ja naisista esiin rohkeuden ja uhrautumiskyvyn. Voidaan ajatella, että he saivat kunniaa, kun he henkensä uhraamalla täyttivät tehtävänsä. Sitä onkin pidetty kunnianhimon jaloimpana muotona. Joissain kulttuureissa marttyyrikuolema on jopa tavoiteltava ihanne. Nykyään tuon kaltainen urhoollisuus pääsee onneksi harvoin esiin, sillä sodan muodot ovat muuttuneet ja sen siveellinen merkitys on kadonnut ja kyseenalaistettu. Kunnianhimo alkaakin kehittyä paheena ja samalla valmius siirtyä seuraavaan luokkaan ja uusiin ihanteisiin.

Neljännän yhteiskuntaluokan, melankolisen temperamentin ihanne on totuus. Tässä luokassa teemme työtä varsinaisesti sivistyksen ja kulttuurin puolesta. Teemme kulttuurityötä, harjoitamme tieteitä ja taiteita. Tähän luokkaan kuluu kaikki se, mikä vie ihmiskuntaa ja ihmistä henkisesti eteenpäin. Emme vielä nykyäänkään voi olettaa ja edellyttää, että kaikki tässä neljännessä yhteiskuntaluokassa olevat henkilöt ilman muuta palvelisivat totuutta tai että totuus olisi aito ihanne. Totuudenpalvelijat ovat harvinaisia ihmisiä ja monet tähän neljänteen luokkaan syntyneet ovat tässä luokassa vain heissä heränneen kunnianhimon vuoksi. Kunnianhimo on se sielullinen pohja, joka saa heidät tekemään työtä kulttuurin

puolesta. Persoonallisena motiivina kunnian tavoittelu merkitsee enemmän kuin rikkaus tai valta, mutta totuuden ihanne on ainakin taustalla.

Luonnon henkinen kulku

Me olemme kehityshistoriassa tällä hetkellä ihmisen kehitysvaiheessa ja se on meidän luontomme. Koemme ihmisyyden jotenkin erityisenä luonnon kokonaisuudessa jopa niin, että unohdamme olevamme luontokappaleita ja samojen luonnon lakien alaisia kuin muukin luonto. Charles Darwin osoitti 1850 luvulla, että luonto ei ole pelkästään olemassa, vaan luonnossa valitsee jatkuva taistelu, jossa parhaiten sopeutuvat jäävät eloon. Tässä taistelussa tuhlaataan paljon elämää. Esim. kukka voi tuottaa siemeniä niin paljon, etteivät kaikki mahtuisi missään kasvaamaan. Vain osa siemenistä putoaa kasville otolliseen maahan. Osa siemenistä itää taimiksi ja vain osa taimista jää elämään ja osa vahvoistakin taimista päätty hukkaan. Tämä luonnon tuhlaus palvelee jotain tarkoitusta. Luonto ei ole ihmistä varten, vaikka me käytämme sitä hyväksi. Elämän kamppailun vaatimusten mukaan luonto ja sen jokainen organismi kehittyy tarkoituksenmukaiseksi omalla paikallaan. Tämän luonnon moni-ilmeisyyden ja tarkoituksenmukaisuuden edessä löydämme itsestämme lapsen kaltaisuutta, kyvyn jatkuvaan ihmettelyyn.

Luonnossa on takana tajuisia voimia. Sisäiseltä kannalta katsottaessa luonnossa vaikuttaa kahdenlainen tajunta, kahdenlaiset voimat. Toinen voima on voimakas tahto, lujuus ja rohkeus, mikä ilmenee vahvojen voimana. Tajuisen puolen takana on jonkinlainen hallitsemisen halu, tahto valtaan, tahto hallita ympäristöä, tahto voittaa esteet ja vaikeudet. Ajatellaan vaikka pujoa, juolavehnää tai katjaa tai luontoon levinneitä ns. vieraslajeja.

Niillä on kullakin lajityypilliset esteen voittamisen ja hallitsemisen keinonsa. Tämän hallitsemisen halun vastapuolena on heikoissa yksiloissa ilmenevä voima, heikkoutta kuvaava laki, uhrautumisen laki. Vaikka nuo heikot eivät tietäisi ja tuntisi tällaista lakia, niin Ervastian näkemyksen mukaan voimme ymmärtää heikkouden takana olevan yhtenäisen ilmiön, mikä tulee luonnossa esiin alistuvuutena, pyrkimyksenä antautua ja uhrautua.

Luonto on koulu ja draamaa kaikille tajunnan muodoille, jossa erilaiset voimat pyrkivät esiin. Luonnossa vallitsee säälimätön taistelu olemassaolosta, jossa voimakkaammat pääsevät voitolle ja heikommat häviävät. Se on elämän ja olemassaolon laki. Kasvimaailmalla vahvempi kasvi työntää heikomman tieltään ja eläinmaailmassa petoeläimet ravintoketjussa syövät heikompia eläimiä. Ovathan monet kasvit ja eläimet kuolleet sukupuuttoon.

Tajunnan kannalta on näyttänyt, kuin luonto olisi sokea, ilman itsetietoisuutta. Vasta nykyaikaisen valokuvas- ym. tekniikan avulla on meille raottunut kasvien kyky eläytyä ja sopeutua olosuhteisiin alkeellisen tajunnan avulla. Eläimellisessä tajunnassa ei myöskään ole itsetietoisuutta, vaan se tottelee luonnon sisäistä pakkoa, vaistoa. Tuon pakon takana on jonkinlainen tajunnallinen tekijä ja voima, joka pyrkii vähitellen tietoiseksi.

Ihmiskunnassa nuo syvällä vaikuttavat elämän lait ja tajunnan ominaisuudet pyrkivät heräämään tietoisiksi. Meillä ihmisillä on eläinkuntaan nähden lisänä ajatteleva järki ja tietoisuus, joka harkitsee, sillä ajatus pyrkii selvytyteen. Muilta osin ihmiskunnalla on eläinkunnan ominaisuudet ja meissä vaikuttaa nuo samat voimat kuin muussakin luonnossa. Meissä elää

vallan halu, tahto hallita, voittaa ja poistaa esteet. Läpi ihmiskunnan historian näkyy taistelu olemassaolosta. Vahvimmat ja sopeutuvimmat yksilöt pyrkivät voittamaan heikompia ja jopa oman edun nimissä sortamaan heitä.

Meissä on olemassa myös heikkoutta, jota emme koe miellyttävänä tunteena ja josta vapautuisimme mielellään. Harva meistä pitää kärsimisestä tai sorrettuna ja tallottuna olostaan. Henkisen kehityksen ja itsetietoiseksi tulemisen myötä saatamme kuitenkin ymmärtää heikkouden ja vähävoimaisuuden uudessa valossa. Heikkous ja haavoittuvuus nostaa meissä esiin mm. kärsivällisyyttä, kärsimykseen alistuvuutta, anteeksiantoa, nöyryyttä ja hyvyttä. Tämä ilmiö todistaa, että näennäisesti heikon, mitättömän ja turhan pohjana on olemassa uhrautumisen ja rakkauden laki. Ihmiskunnassakin uhrautuminen oli aluksi itsetiedotonta ja saattoi herättää vain karkeita alemmanlaatuisia eläimellisiä tunteita ja katkeruuden tunteita. Vähitellen uhrautumisen laki on herännyt tietoiseksi, ja se ilmenee itsen kieltämisenä, uhrautuvaisuutena ja alistumisena. Vahvuudessa ihminen saattaa nöyristellä, mutta heikkoudesta suostumme nöyrytykseen.

Eläin ei ole hyvä eikä paha. Eläin vain tottelee vaistoa. Meitä ihmisiä ei pakoteta toimimaan vaistomaisesti. Moraali ja siveellisyys perustuvat pahan olemassaoloon ja siihen, että meillä on mahdollisuus olla pahoja. Jos meidät olisi alusta alkaen luotu enkeleiksi, pystyisimme olemaan ainoastaan hyviä, mutta mitä hyötyä siitä olisi. Tottelisimme vain itsetiedottomana olentona vaistomaisesti jumalallisia määräyksiä, emmekä edes tietäisi niitä hyviksi. Emme osaisi tahtoa, emme valita, emmekä päättää vallan avulla. Meillä on tässä persoonallisessa minuudessa mahdollisuus pahaan ja hyvään.

Itsetietoiseksi kehittyminen edellyttääkin, että voimme valita myös pahan. Me ihmiset olemme kehittymässä siveelliseksi ja oppimassa rakastamaan hyvää ja luopumassa pahasta. Ilman valinnanvapautta emme tiedostaisi hyvän arvoa. Ilman vallan ja nautinnonhimoa emme oppisi ymmärtämään, mikä lämmön ja onnen tunne piilee kieltäytymisessä, alistumisessa ja rakkaudessa. Kun olemme kokeneet kylliksi pahaa ja alkaneet tuntea vetovoimaa hyvään, voimme sisäisessä itsepuhelussa todeta, että pahan ja eläimellisten toimintamallien aika elämässämme on tullut päätepisteeseen ja valmiiksi. Tahdomme vapaasta halusta palvella hyvää, kestää, alistua ja hävitäkin. Tahdomme demonien sijaan palvella enkeliä itsessämme.

Väite, että ei voi antaa sellaista, mitä itse ei ole saanut osakseen, voidaan kyseenalaistaa. Jos meiltä tuntuu puuttuvan jotakin, tunnemme esim., että olemme kohtalomme vuoksi joutuneet elämään ilman rakkautta, tarkoittaako se, että me emme voisi antaa rakkautta. Päinvastoin. Tiedämme, miltä osattomuus tuntuu ja voimme antaa kanssakulkijoille sitä, mitä olisimme kaivanneet. Voimme uhrata oman puutteemme ja nousta kaipuamme yläpuolelle ja noudattaa ns. Kul-taista sääntöä. Kul-tainen sääntö on arjessa toteutettava periaate, jossa kehoitetaan ihmistä tekemään toisille samaa, mitä haluaisi itselleenkin tehtävän, tai olemaan tekemättä sellaista mitä ei haluaisi itselleenkin tehtävän. Idea kul-taisesta säännöstä on löydettävissä lähes kaikista uskonnoista. "Kul-taiseksi" sääntöä alettiin kutsua 1500-luvun Euroopassa.

Vanhoista tavoista ja uskomuksista vapautuminen merkitsee aina jonkinasteista uhrautumista, luopumista. Voimme luopua tarpeettomiksi käyneistä vanhentuneista ajatuksista,

asenteista ja tunteista. Voimme luopua omasta mukavuudesta, ajasta ja aineellisesta hyvästä. Voimme luopua kaikesta maallisesta, mikä sitoo persoonallisuuttamme. Luopumista edeltää yleensä uudenlainen elämän ymmärrys, laajentunut tietoisuus. Sitä Jeesus tahtoo meille opettaa näin: "Teidän pitää luopua persoonallisesta jokapäiväisestä minästä ja antaa se ystävien puolesta. Teidän täytyy luopua siitä, jotta tulisitte osalliseksi minusta". Näin ajatellen luopuminen käynee hiukan helpommaksi. Laajentunut tietoisuus saa aikaan muutoksia kaikilla tasoilla ja johtaa ketjureaktioon.

Onko meidän syytä kavahtaa, kun suoritettavaksemme ilmaantuu yllättävä ja sisäisesti haasteellinen tehtävä? Haasteiden edessä Ervast neuvo meitä ajattelemaan ihannetta! Sen avulla ehkä rohkenemme hämmennysvaiheen jälkeen uhraamaan pelkomme ja avaamaan sydämemme rakkaudella tehtävän palvelutyön alttarille. Saamme ehkä nähdä, miten tähän haasteeseen on paketoitu meille lahja, joka paljastaa itsensä meille elämää elämällä.

Jos harjoittelemme jotakin taitoa, vaikkapa ompelemista, olisimme luovuttaneet monet kerrat, jos meidän täytyisi muistaa jokainen väärin leikattu kangas tai vinoon ommeltu sauma. Kun tahdomme oppia, useimmiten opimme. Hyvä keino oppia mitä tahansa on, että unohtamme sivuseikat, kiusalliset muistot, virheet ja puutteellisuudet esim. muistot omista erehdyksistä ja pahoista teoista ja annamme itselle anteeksi ja yritämme uudelleen. Unohtamisen kyky onkin luonnon lahja ihmiselle. Turha toivottomista asioista kiinni pitäminen on kuin hemmottelisimme itseä heikkoudella kun voisimme kohdistaa katseemme tulevaisuuden mahdollisuuksiin. Elämän koulussa meitä kasvatetaan. Voimme oppia hyväksi, voimakkaaksi, epäitsekkeäksi ja

rakastavaksi, ja voimme oppia tekemään työtä, uhrautumaan, palvelemaan kauneutta, luomaan taidetta. Sanotaan, että harjoitus tekee mestarin ja mestari harjoittelee joka päivä. Me voimme väsyä harjoittelussa, mutta on lohduttavaa tietää, että Suuri Opettajamme ei väsy.

Tiedätkö, miten vanhanaikaista kivistä kaarisiltaa vahvistetaan? Sillalle lisätään painoa, jolloin kivet painautuvat entistä lujemmin tueksi toisiansa vasten. Ei ole syytä säikähtää koettelemuksia. Maailmankaikkeuden järki on vain nähnyt viisaaksi vahvistaa temppeliämme lahjoittamalla työjuhdale lisää kuormaa. Viisaudessaan viisaus on nähnyt, että meissä on ”miestä” suoriutumaan haasteesta. Voimme luottaa, että viisaudessaan viisaus jakaa tarpeelliset rakennusaineet, joista me työstämme mittatilaustyönä sopivat palikat. Yhtenä kauniina päivänä huomaamme, miten palaset ovat loksahaneet paikoilleen kuin itsestään ja voimme kurottautua rakentamisen seuraavaan vaiheeseen. Uskallamme sanoa kaikesta huolimatta syvällä rintaaänellä elämälle Kyllä ja Kiitos. Laulaja-näyttelijä Ritva Oksanen totesikin jossain tv-haastattelussa: ”Elämä on kamalaa, Luojan kiitos.”

Meillä jokaisella on ainutlaatuiset ja ainutkertaiset talenttimme. Kehitykselle on välttämättöntä, että on monenlaisia työn ja palvelemisen muotoja, joissa henkemme voi ilmaista itseään. Voimme elämän koulussa oppia laajentamaan palvelemisen taitojen ja tarpeiden repertuaariamme. Taiteellisesta ihmisestä, joka tahtoisi soittaa, laulaa, maalata tms. ei tulisi taiteilijaa, jos hän olisi jatkuvasti kiinni arjen askareissa. Hänen tekemisensä perustuu siihen, että sisäisten kamppailujen jälkeen hän osaa uhrata itsensä irti tavanomaisesta palvelustyöstä ja palvella yhteiskuntaa itselle ominaisten talenttien ja kutsumuksen mukaisella tavalla, vaikka kanssaihmiset

olisivatkin eri mieltä. Jokainen taiteilija ja itsenäinen oman tien kulkija on läpikäynyt vaiheen, jossa hän on epäillyt omaa hyödyllisyyttään ja merkitystään, kun hän ei voi tuntea vetovoimaa arkiseen aherrukseen. Tämä kamppailu on kamppailtava, ennenkuin voimme todeta, että meidän vastuulla on palvella kauneusvaiston sisäistä ääntä. Se on kuin Jumalan ääni, jota on pakko seurata. Sen edessä tahdomme uhrata muut tarpeemme.

Pelikaani on uhrautuvan rakkauden symboli. Se kuvaa hoivaamista, hyväntekeväisyyttä, epäitsekkyyttä ja taipumusta laittaa muut oman itsen edelle. Pelikaani kuljettaa poikasilleen kaloja alaleuan pussissa ja taivuttaa usein kaulaa rintaansa vasten. Antiikin aikaan uskottiin, että kun pelikaaneilla oli niukasti ravintoa, pelikaaniemo ruokki poikasiansa omalla sydänverellään. Saatiin vertauskuva Kristuksesta, joka vuodattaa oman verensä ihmiskunnan vuoksi. Pelikaanista tuli Kristuksen uhrikuoleman vertauskuva. Pelikaaneja on ainakin Raahan vanhan kirkon seinillä.

Ehtoollisen asetussanojen loppuosassa sanotaan: Samoin hän otti maljan, kiitti ja sanoi: Otakaa ja juokaa tästä, te kaikki. Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän puolestanne vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Niin usein kuin te siitä juotte, tehkää se minun muistokseni.

Kirkkokuntien seremonioissa kiinnitetään suurta huomiota ehtoollisen sakramenttiin. Sanotaan, että siinä Jeesuksen verta juotuaan ihminen tulee autuaaksi ja saa anteeksiantoa ja henkistä voimaa. Ervastian opetusten mukaan käsitys ei ole totuudenmukainen, vaan meidän täytyy ymmärtää Jeesuksen sanat mystisesti ja vertauskuvallisesti niin, että ikuista elämää symboloiva Jeesuksen veren juominen mer-

kitsee jotakin meidän itsemme suhteen. Kun Jeesus sanoo: ”Minä olen tie, on tie siinä, että me annamme vertauskuvallisesti oman veremme vuotaa, mutta emme vuodata toisten verta. Kun Jeesus sanoo, minä olen totuus, merkitsee se, että meidän täytyy juoda Jeesuksen verta sillä tavoin, että me uhraamme itsemme totuudelle, Jumalalle samalla tavoin, kuin Jeesus uhrasi itsensä. Meidän on uhrattava oma veremme, itsekkyytemme ja persoonallisuutemme, omat halumme ja himomme sekä pyyteellisyytemme siis alempi minämme.

Ystävämme Jorma Ainola kuvasi buddhalaista tosiuhrautuvuutta näin: ”Se on sitä, että ihminen tekee karmallisesti tosi hyvää ja pistää tekemiseen koko elämänsä ja voimansa ja lahjoittaa työnsä valon voimille.”

Ei pidä ajatella, että uhraudumme toisten hyväksi, sillä vain korkealle kehittynyt ihminen kykenee ajattelemaan noin ilman, että ajatuksissa ei olisi muruakaan ulkokultaisuutta. Uhraudumme, koska se on meille ainoa todellinen vaihtoehto. Jos uhrautumisen ja toisten auttamisen takana piilee toive saada auttamisesta nautintoa ja kunniaa, sitoo auttamisen motiivi kuolemanjälkeisessä elämässä meidät näihin kokemuksiin. Auttamisessa ja uhrautumisessa hyvää on ainoastaan se, mikä ei tuota mitään nautintoa ja kunniaa. Vain se tallentuu elämäkirjaan. Akaashan tulevaisuudenkuvana onkin täydellinen ihminen. Siksi se säilyttää ainoastaan hyvät tulokset ja vaikka se hyvä olisi miten pientä tahansa, se jää olemaan. Muu on ollut tässä mielessä turhaa, mutta joka tapauksessa aina antaessaan saa. Elämä antaa takaisin sen, minkä meille viisaaksi ja kasvattavaksi näkee ja silloin kun on oikea aika. Elämäkirjaan kirjataan ainoastaan puhdas kulta, mikä kelpaa ikuisesti. Tämä siis on

Vuorisaarnan opettamaa aarteiden keräämistä taivaaseen.

Olemme juuri valmistautumassa pääsiäisen aikaan ja Golgatan tien mysteeriin. Neljäs vihkimys eli Mars vihkimys vie ihmisen Golgatan tielle ja lopulta kuolemaan ristinpuulla.

Mars kuvataan sodan Jumalaksi, vihan, himon, itsekkyyden, rohkeuden, taistelun, verenvuodatuksen Jumalaksi. Marsilla on oma okkultinen korkea ja henkevä koulunsa, jota nimitetään ”sotijain kouluksi”. Marsin vaikutus ei rajoitukaan kuitenkaan pelkästään taisteluun. Sen todellinen suggestio on Ervastian Tähtikoulut-kirjan mukaan tällainen: ”Oppikaa uhrautumaan, unohtakaa itsenne. Uhrautukaa elämässä ihanteenne ja ihmiskunnan puolesta. Unohtakaa itsenne toisten hyväksi. Oppikaa rakastamaan uskollisesti ja rajattomasti. Kuka rakastaa enemmän kuin se, joka antaa henkensä ystävänsä puolesta? Oppikaa antamaan henkenne kertakaikkisessa verenvuodatuksessa, mutta erityisesti yhtä mittaa jokapäiväisessä elämässänne.”

Meillä riittää työtä puhdistuksen tiellä, että oppisimme erottamaan valheen totuudesta, oppisimme katselemaan tunteitamme objektiivisesti ja kriittisesti ja ennen kaikkea oppisimme tuntemaan itsemme. Ei ole kuitenkaan mitään hätää. Ben Furman kertoi jossain kirjassaan seuraavan tarinan: Isä oli pikku poikansa kanssa autolla matkalla jonnekin. Poika istui etupenkillä isän vieressä. Aurinko alkoi häikäistä ja isä laittoi aurinkolasit silmilleen. Poika otti mallia ja laittoi myös aurinkolasit silmilleen. Aurinko meni pilveen ja isä otti lasit silmiltä. Poikapa ei ottanut. Isä totesi pojalle, että aurinko meni pilveen. Tähän poika vastasi: ”Koville jätkille paistaa aina aurinko”.

(Runokirja Uhrilauluja on vuodelta 1913).

Mutta kuinka suuri olikaan hämmästykseni,
kun tyhjentäen säkkini lattialle
päivän päättyessä löysin köyhän
kekon pohjalta pienen kultajyvän!
Ja minä itkin katkerasti ja toivoin,
että minulla olisi ollut kyllin sydäntä
antaakseni kaikkeni sinulle.

FORUM HUMANUM KEVÄT 2019 - RAKKAUDEN MYSTEERI

KESKIVIKKOISIN KLO 18.00 - 20.00 PORTHANIAN SALISSA III

VAPAAehtoinen OVIRAHA 7/5 €

23.1. RAKKAUDEN RAVITSEVA VOIMA

Oiga Ruoho

Se mihin kiinnittämme huomiotamme kasvaa. On mahdollista keskittyä ajattomaan teemaan, rakkauden mysteerioon, puhua siitä, elää sitä ja jakaa kokemusta keskenämme. Yhtä parhain, jotta rakkauden ruokkiva voima tulisi luennolla näkyvämmäksi ja jättäisi salmaan sydämissämme sen jälkeen.

Oiga Ruoho on ratkaisukeskeinen valmentaja, kyttyänsäön henkisyiden kouluttaja ja mytologi.

30.1. USKALLATKO RAKASTUA ELÄMÄÄN?

Aaro Löf

Elämän rakastuminen on prosessi, josta mystikat ja henkiset opettajat puhuvat. Luennolla saat levätä läsnäolon äärellä ja kuulet 7 askeleesta, joiden myötä rakastuminen voi tapahtua keskeillä tavallista arkea.

Aaro Löf on suofi, Rakkaus elämä - 7 askelta todelliseen muutokseen kirjan kirjoittaja, henkisen henkisyiden opettaja sekä pitkäaikainen Helsingin Eikimä -seuran kirjottaja. Tinkimättömä uskollisuus omaa sisältöä käyttäessään on tehnyt häntä inspiraation lähteen tutustumuksesta kiinnostuneille.

6.2. VERTAUSKUVAT AVAIMENA RAKKAUDEN MYSTEERIIN

Markku Grace

Sillä mistä ei voi puhua, on aina puhuttu vertauksin. Rakkaus käsittelee syvällisemmän merkityksen. Rakkaus on erillään olemisen ja yhteen kuulumisen välistä jatkuvaa dialogia.

El. Markku Grace on kirjoittanut kirjan Allegoria-intelligenssi - symbolien ja vertauskuvien opinto (toimittanut Maarit Wager ja Eeva R. Tikka). Grace on Kansainvälinen Vapaussuunnittelijasta.

Mieheille ja Naisille LE DROIT HUMAIN Suomen Liiton jäsen.

13.2. RAKKAUDEN MYSTEERIO

Mauri Lehtovirta ja Veli-Pekka Ojanen

Uusia ja harvemmin kuultuja lauluja rakkauden mysteerista ja evokuvallista sekä kyttyänsäön pohdintoja teemasta. Aikakausien runokauluista huokuu rakkauden kiinen salaisuus.

Mauri Lehtovirta on Forum Humanum -seuran kirjottaja ja pitkäaikainen työsuhteinen Veli-Pekka "Puka" Ojanen Lapinlahden Intimistin tunnettu kitaristi. Kaksi akustista kitaraa soittavien laulajien Rakkauden mysteerioita.

20.2. RAKKAUDEN MYSTEERI MUINAISESSA EGYPTISSÄ

Lasse Aitokari

Kirjailijat Elisabeth Haich ja Paul Brunton kirjoittivat Egyptin salaisesta viikityksestä, jossa ihminen sai kokea korkean tietoisuuden tilan. Viimeaikaiset tutkimukset ovat paljastaneet uusia asioita mm. sfinksin lästä ja pyramidien tarkoituksesta. Luennolla syvennytään Egyptin henkisyteen ja mysteerisiin.

Lasse Aitokari on seurannut Egyptin lähtyviä tutkimuksia 1990-luvulta alkaen. Hän on ammatiltaan joogaopettaja ja muusikko.

27.2. RAKKAUDEN POTENTIAALI VANHEMMUUDESSA

Elina Kauppi

Vanhemman kääntymys on lapsen ensimmäinen rakkauden kokemus. Se välittää koko elämä. Sillä välikä jäänäminen voi johtaa aikuisena säilyneisiin ihmissuhteisiin ja jopa himutekoihin.

Toisaalta se voi mahdollistaa paljon ja voimaannuttaa myös vanhempaa itseään. Minkälainen maailma olisi, jos uskoimme olevamme itteitä ja rakastettavia?

Elina Kauppi on tietokirjailija, kouluttaja. Hän ohjaa vanhempien tunne- ja vuorovaikutuskasvatusta ja on kirjoittanut perheiden mindfulness- ja tunnetaitoisuutta kirjat: Kamalan ihana päivä. Lasten mindfulness. Ihana perhe - tietoisuuden vanhemmuuden ABC sekä Huomaa hetki perheessä - Vanhempien tunnetaitokirja.

6.3. ILMAN RAKKAUTTA EMME OLE MITÄÄN

Olavi Moilanen

Rakkaus syntyy ja sytytyy kaudeksi. Vaikka ne perustetaan rakastumisen varaan, niissä on kuitenkin enemmän väkivaltaa kuin missään muualla. Luennolla etsin vastauksia, miksi näin on käynyt? Samalla yrittäen täydentää maailmankuvamme heikkouksia.

Yhteiskuntatieteen tohtori Olavi Moilanen on opettaja, tutkija ja kouluttaja. Hän on julkustanut useita kirjoja mm. rakkaudesta, unien ja satujen ja tarinoiden tutkimusta, ihmisen ymmärtämisestä ja itsetutustumuksesta.

13.3. RAKKAUDEN JA BHAKTIN VAIHEET JA TASOT VEEDA-OPETUKSISSA

Jaya Govinda Das (Johannes Kurki)

Rakkauden puhdistamista ja jalostamista kuvaillaan joogan korkeimmaksi muodoksi, bhakti-joogaksi. Sen salaisuudet käyvät ilmi näköiden, mystikkien ja joogan elämässä. Kannon aiheesta myös ylimaallisten laulujen eli bhajanien välityksellä.

Estetisointia on bhakti-säädä ja joogaopettaja, Intia-antantunja. Hän toimii myös matkustajana, kääntäjänä ja tulkin roolissa. Hän on Seami R.V. Narayanan oppilas.

20.3. RAKKAUS JA MYÖTÄTUNTO PELASTAVAT MAAILMAN

Virpi Rajala-Cornier

Miten auttaa käytännössä sydämen avautumista ja myötätunnon syventämistä eri joogamuotojen, meditaation, perinteisen kienolaisen läskeläteen ja kasviläskeläteen avulla (yrtit, aromaterapia ja kukkoterapia).

Prantilain Luomayhteyksien perustaja, agnomin Virpi Rajala-Cornier on ammatiltaan elämästä yrtti-, koulutus- ja kyttyänsäön, sekä joogan ja meditaation hyödyt tekemisen rakastunut elämänsä. Hän toimii vastavirtana opettajana Fytoterapiatutkimuskeskuksessa sekä ohjaa joogaa ja meditaatiota Hämekirkossa.

27.3. LÄSNÄOLON KAUNEUS

Taavi Kasilta

Kun kaksi välilevyä kukaan, Taavi joutui kokemaan tietämättömyyden hetkimästä. Kun tuska hellitti, hän alkoi nähdä kaiken kauniina. Hän alkoi kirjoittaa aiheesta runoja, jotka ilmestyivät nyt kirjana - Läsnaolon kauneus. Kuinka harjoittaa läsnäolon kauneutta, taitoa joka herättää myötätunnon ja rakkauden, joka johtaa kokemaan kaiken kauneuden alkuväliin?

Taavi Kasilta on elokuvaohjaaja, kirjailija sekä joogan, meditaation ja Intian filosofian opettaja. Hän on tehnyt 50 tv-elokuvaa ja kirjoittanut 21 kirjaa.

3.4. RAMANA MAHARSHI - TIE RAKKAUTEEN

Michael James

Ramana Maharshi on aikamme merkittävimpiä henkisiä mestareita ja hänen opetuksistaan "Itsetutkimus" (self enquiry) on ehkä se kaikkein tunnetuin. Yksi tämän opin asiantuntijoista tänä päivänä on englantilainen Michael James.

Michael James on tutkinut, kirjoittanut ja harjoittanut Ramana Maharshin oppeja yli 40 vuotta. Hän on kääntänyt kaikki alkuperäiskielet kääntänyt englanniksi.

<http://www.happinessofbeing.com>. Luento tulustaan.

10.4. RAKKAUS

Tommy Holten

Rakkautta ei voi ymmärtää, ei ansaita eikä sitä saa vaatimalla. Kuitenkaan kukaan ei voi ilman sitä elää. Miten siis saada rakkautta ja mistä? Toilla ihmisillä. Jumalalta voi onkia se ja olemassa isästäni?

Olen ammatiltaan ihmistutkija. Ihmettelen paitsi itseäni ja elämäni myös ja erityisesti Jumalaa. Täällä näen sitä, että teen teurastusta, koulutusta, luennoin ja kirjoitan kirjoja. Ja kaikki näitä tehdessäni tietyn ihmisten entistä enemmän.

17.4. TIE TOIUSUUDEN JOOGA - ELÄVÄN TIEDON TIE

Jeremy Quick

Tietoisuuden jooga on ajattelun, havaitsemisen ja sydämen rakkauden voimien vahvistamisen ja elävöittämisen tie. Sillä kukaan ei voi löytää tietoisuuden yhteyden ihmisten ja todellisuuden kyttyänsäön sekä oivallaa itseensä henkisenä olentona henkisesti maailmassa.

Jeremy Quick on antroposofian opettaja, tietoisuuden tutkija ja kirjailija Iisasta. Hän on ammatiltaan elämänsä tietoisuuden ja meditaation tutkimisen ja ymmärtämisen.

24.4. PARAMAHAMSA VISHWANANDA - RAKKAUDEN MESTARI EUROOPASSA

Teija Solehmainen

Paramahansa Vishwananda on säkäästä vaikuttava, elävä, valaistunut Mestari, jonka todellinen luonne on transsendentaalinen, kaikkien rajojen fuolla puolen oleva. Eityksessä kuullaan Paramahansa Vishwanandan aineluokutuksesta elämästä ja hänen toiminnastaan sekä kokemuksista hänen vaikutuspiiristään.

Teija Solehmainen on pitkäaikainen kirjottaja ja Bhakti Margin liikkeen mukavirta Suomessa.

Lisätietoja luennosta ja Forum Humanumista: www.facebook.com/forumhumanumfinland, www.forumhumanum.fi

Järjestää Forum Humanum ry. Pj. Taavi Kasilta, sihteeri Mauri Lehtovirta, puh. 045 1207131

Forum Humanum's tilikaudenmaksuissa varien: FIN 1572 3000 3570 53. Tilikauden kyttyänsäön vastaa AATAM kirjakauppa, www.aatam.fi

KÄÄNNÄ

Pekka Ervast

Paavalin kirjeiden salattu viisaus

Otsake "Paavalin kirjeiden salainen viisaus" ei ole omiaan herättämään mieltymystä kristillisissä veljissämme, sen tähden että heidän mielestään kristinuskon koko olemus on siinä, että sillä ei ole mitään salaisia, esoteerisia oppeja, joita vain valituille jaettaisiin, koska se on yksinkertainen, selvä opetus kaikille ihmisille. Se on yksinkertainen usko, joka on hullutusta niille, jotka eivät sitä omista, mutta autuuteen vievä usko niille, jotka sen omistavat. Kristillisellä kirkolla on keskiajasta lähtien ollut tämä selvä kanta. Ja meidän täytyy tunnustaa, että Paavalin työ, hänen saarnansa, hänen opetuksensa, on antanut aiheita juuri tähän kristilliseen katsantokantaan. Paavalin kokemus oli, kuten olemme koettaneet selvittää, että pelastus, joka ennen maailmassa oli tarjolla ainoastaan harvoille valituille, joilla oli erikoiset luonnon taipumukset asketismiin ja itseharjoitteluun, se sama pelastus avautui nyt kaikille ihmisille Jeesuksen Kristuksen elämän ja kuoleman kautta. Tämä oli selvästi Paavalin kanta hänen kirjeissään ja sen tähden emme saata ihmetellä, että kristilliset kirkot ovat omaksuneet juuri saman näkökannan. Se perustuu totuuteen ja tosiseikkoihin, ja kristikunta on niin muodoin oikeassa.

Ja kuitenkin meidän täytyy sanoa, että kristillinen kirkko on väärässä. Sillä jos pelastuksen sanoma olisi ollut avoinna jokaiselle ihmiselle sillä yksinkertaisella tavalla, kuin kristillinen kirkko on pitkin matkaa olettanut ja uskonut, niin eiköhän maailma olisi enemmän viisastunut, eiköhän maailmassa olisi enemmän

uskoa, eiköhän olisi ihmisiä enemmän, joista voisi sanoa, että he toden teolla ovat pahasta "pelastuneet"? Syystä voisimme silloin kysyä: miksikä meidän ihmiskuntamme vielä tänä päivänä suureksi osaksi vaelttaa "pakanuuden pimeydessä"? Pakanain oikeuskäsité vaati koston ja rangaistusta, kristinuskon syvä ja korkea siveysoppi ei kosta pahaa pahalla, vaan antaa anteeksi. Jos siis kristinuskko todella olisi kulkenut voittajana läpi vuosisatojen, niin kuin kristilliset kirkot otaksuvat, minkä tähden silloin kristikunta on käynyt julmia sotia, minkä tähden se on piinannut ja vainonnut "vääräuskoisia" ja "kerettiläisiä", minkä tähden se yhä kantaa korkealla koston ja rangaistuksen miekkaa sekä yhteiskunnallisessa että kansainvälisessä elämässään?

Pelastussanoma oli kaikkia varten. Kristillinen kirkko on sitä mielestään kaikille julistanut. Miksi maailma ei siis ole pelastunut? Onko vika siinä, että olemme väärin käsittäneet itse sanoman? Onko vika siinä, ettemme olekaan kulkeneet, emme Paavalin jäljessä enemmän kuin Jeesuksen Kristuksenkaan? Siinäpä on vikaa. Emme ole kristillisessä kirkossamme seuranneet edes Paavalin jälkiä. Paavali laski perustuksen kirkolle ja kirkonopille. Mutta eivät kristilliset kirkot ole Paavalin lailla ymmärtäneet, mikä se uusi pelastussanoma oli, joka avautui kaikille ihmisille Jeesuksen Kristuksen elämäntyön kautta. Kun tutkimme historiaa, kun katselemme kristikunnan ensimmäisiä aikoja, jolloin kristinuskko ei vielä ollut valtiouskontona, ensimmäisiä kristittyjä

aikoja, huomaamme, että silloin käsitettiin toisella tavalla pelastussanoma ja sen vastaanottaminen uskossa. Nyt väitämme, että usko on ihmisen saavutettavissa ilman muuta. Hän syntyy kristikuntaan, hänet kastetaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, hänen kasteenliittonsa uudistetaan rippikoulussa, hän lupaa uskovansa — ja sitten hänellä on kaikki edellytykset, hän on kristitty, hän usko.

Paavalin kannalta tämä on itsepetosta. Ihmiskunta on tänään saman probleemin edessä kuin kristinuskon ensimmäisinä aikoina. Ei usko ole nyt parituhatta vuotta Jeesuksen Kristuksen jälkeen helpommin, yksinkertaisemmin, mitättömämmin saavutettavissa kuin silloin ensimmäisinä kristillisinä aikoina. Usko on nyt aivan saman ponnistuksen takana kuin silloin. Usko on kyllä saavutettavissa ja usko se ihmisen pelastaa. Uskossa hänelle avautuu iankaikkinen elämä. Mutta usko ei ole ihmisellä syntymästään mukana. Usko ei tule hänelle ulkonaisen tempun kautta. Usko on yhtä etäällä nyt, yhtä syvällä, yhtä korkealla kuin ensimmäisenä kristillisenä aikana.

Ensimmäisillä kristityillä seurakunnilla oli selvä tieto siitä, kuinka tärkeä, vaikea ja monimutkainen asia usko oli. Kasteen kautta kyllä yksilö otettiin vastaan kristilliseen seurakuntaan ja kasteen avulla edellytettiin, että usko hänessä heräisi, mutta ennen kuin hänet saatettiin kastaa, täytyi hänen käydä läpi valmistus. Hän oli, kuten kirkkohistoriasta muistamme, ensin katekumeenina, ja katekumeeniaika kesti ainakin kaksi vuotta. Kateku-

Veistos Juha Kuosmanen

meenina häntä opetettiin ja opastettiin. Katekumeenina hän sai harjoittaa itsekasvatusta, ja katekumeeniaika kanto toisenkin nimen: se oli samalla katharsis- eli puhdistusaika. Kristilliseen seurakuntaan pyrkijän tuli silloin puhdistaa itseään määrättyllä tavalla, jotta usko hänessä heräisi.

Meillä on Paavalin kirjeissä selviä viittauksia siihen, että oli erilaisia ns. asteita kristittyjen kesken. Korinttilaiskirjeessä esim. Paavali nimenomaan sanoo, että hän puhuu nyt "täydellisille". Hän ei voisi puhua tavallisille uskovaisille tällaisia asioita, jotka kuuluvat salaiseen viisauteen. Hän antaa ainoastaan rieskaa ja maitoa niille, jotka eivät ole vielä valmistuneet vaikeammin sulatettavaan ruokaan.

Kun kristilliseen seurakuntaan pyrkijä oli ollut aikansa katekumeenina, tuli hänestä uskovainen eli pistos. Kaste oli merkki, joka vahvisti hänen liittonsa seurakunnan kanssa. Mutta kun hän oli tätä uskon elämää elä-

nyt, saattoi hänestä tulla täydellinen eli teleios. Tämä tietysti riippui hänen omasta persoonallisesta kehityksestään uskonelämässä, eikä niin ollen voitu määritellä aikaa, milloinka se tapahtuisi.

Mutta nämä kolme astetta olivat ainakin olemassa, ja sanottiin vielä, että pistos-tilan saavuttaminen ja uskossa kasvaminen oli jonkinlaista myesista eli "vihkimystä". Uskovaksi tuleminen oli kasteen vihkimystä ja uskossa kasvaminen saattoi tapahtua erilaisissa asteissa, niin että puhuttiin uskovaisesta, joka on vain "kastettu" ja sellaisesta, joka on myös

"valaistu". Joka tapauksessa tämän uskon eli vihkimysajan loppukohta oli täydellisyys saavuttaminen eli tuleminen teleiokseksi.

Tällaiset tiedot meillä on historiallisesti ensimmäisistä kristillisistä seurakunnista. Näitä asioita meidän kristillinen kirkkomme ei ole ymmärtänyt, sillä kun kirkosta tuli valtion liitolainen Konstantinus Suuren hallitessa, kadotti kirkko samalla alkuperäisen henkensä ja voimansa. Sen tähden kristillinen kirkko ei ole osannut pelastaa kristikuntaa. Sillä ei ole ollut tarjottavana elämän leipää, ainoastaan kiviä. Se säilytti ainoastaan tuon suuren ihmeellisen tiedon, että kaikille ihmisille avautui uskon elämä. Mutta millä tavalla uskonelämä avautui, millä tavalla yksilön piti siihen valmistua, se kaikki jäi kirkolta unohtuiksi. Sen tähden yhä tänä päivänä vaellamme samassa vanhassa pakanuudessa kuin ennen Kristuksen tuloa.

Ei kuitenkaan enää vallan samassa, sillä viime vuosikymmeninä olemme saaneet uutta valoa kaikkiin näihin asioihin, uutta valaistusta koko uskonkysymykseen suuren ja ihmeellisen teosofisen liikkeen kautta. Saamme kiittää Madame Blavatskyn uhrautuvaa työtä siitä, että silmämme ovat auenneet. Madame Blavatskya tosin kristikunta vielä pitää jonkinlaisena pakanana. Eihän Blavatsky ollut kristitty. Hänhän oli buddhalainen eikä välittänyt kristinuskosta mitään. Se on tavallinen arvostelu hänestä. Mutta hän se kuitenkin oli, joka ensimmäisenä avasi meidän silmämme, joka ensimmäisenä toi maailmaan sen tiedon, että usko on yhä saavutettavissa, usko tuossa vanhassa merkityksessä, usko merkityksessä pistis. Olemme suomentaneet tuon kreikkalaisen käsitteen sanalla usko — ja miksikämme käyttäisi suomen kielessä samaa kää-

nöstä kuin muissakin Euroopan kielissä? Kuitenkaan ei kreikkalainen sana pistis merkitse "uskoa" sanan jokapäiväisessä merkityksessä. Meidän päivinämme voidaan uskoa määritellä näin: usko on sitä, että ihminen uskoo jonkin asian olevan niin tai niin. Opetetaan esim., että Jumala on kolmiyhteinen. Ken pitää tämän opin totena, hänen sanotaan siihen uskovan. Ja jos uskottava asia käy yli tavallisen järjen, sanotaan kirkkoisä Tertullianuksen tavalla, että usko on sitä ansiokkaampaa. Credo quia absurdum — uskon, koska se on järjetöntä...

Alkuaan ei usko-käsitteellä ole ollut tämä merkitys. Evankelinen sana pistis ei ole tarkoittanut uskoa tällaisessa pintapuolisessa merkityksessä. Eihän se sitä merkinnyt tavallisessakaan kreikkankielessä. Profaanisessa kreikkalaisessa kirjallisuudessa tarkoitetaan pistis-sanalla kokemusperäistä, empiiristä tietoa. Sen tähden jotkut kreikkalaiset ihmettelivät, että Platon käytti filosofiassaan sanaa pistis silloinkin, kun hän puhui ihmisen suhteesta jumalallisiin ideoihin, näkymättömän maailman henkisiin asioihin. Kuinka filosofi ja looginen ajattelija Platon — he kysyivät — voi sanoa pistikseksi eli tiedoksi sitä, mikä koskee näkymättömän maailman asioita?

Mutta Platon oli mysteeriotiedon kannalta oikeassa. Ja me ymmärrämme muutta mutkitta, että kristityt käyttäessään sanaa pistis eivät käyttäneet sitä missään alemmassa merkityksessä kuin tavalliset kreikkalaiset filosofit ja kirjailijat. Eivät he käyttäneet sitä tarkoitamaan jonkun opin totena pitämistä, vaan tietysti he sillä tarkoittivat, että ihminen, jolla oli pistis, oli varmassa elävässä suhteessa jumalallisiin asioihin, että hänellä oli niistä kokemusta. Pistis perustui kokemukseen, niin kuin

Paavalista näimme, ja se merkitsi, että Paavali silloin oli saavuttanut tiedon. Tämä tieto herätti hänessä uskoa ja elämää, ja pistis-sanalla hän kuvasi sitä uskoa, joka syntyy tiedosta eli kokemuksesta.

Niinhän kaikkea tietoa seuraa usko. Jos ymmärrän, että viisi kertaa viisi on kaksikymmentäviisi, kuinka voisin olla siihen uskomatta? Kuitenkin paljas järkipäinen tieto on sitä laatua, että voimme sen kieltäkin, voimme käytännössä menetellä "vastoin parempaa tietoa", kuten sanotaan. Sitä vastoin henkinen tieto ei ole kierrettävissä. Ihminen ei voi asettaa ulkopuolelle totuutta, heitellä sitä sinne ja tänne ja menetellä sen kanssa, kuinka hän tahtoo. Kun hänellä on korkeampaa tietoa ja kokemusta henkisistä asioista, täytyy hänen niihin uskoa. Usko tulee itsestään, sillä usko on elämää, ja totuuden kieltäminen olisi hänelle kuolemaa.

Kristillisissä kirkoissa olemme unohtaneet uskon merkityksen. Puhumme uskosta erikseen elämästä. Valitamme, että ihminen uskoo, mutta ei elä uskonsa mukaan. Tämä perustuu siihen harhaluuloon, että usko voisi olla riippumaton tiedosta, että se voisi perustua muuhun kuin kokemukseen. Kun luemme Paavalin kirjeitä tai toisia Uuden Testamentin kirjoituksia, joissa puhutaan uskosta ja elämästä ja joissa teroitetaan, että nuo asiat ovat yhtä, luulemme niiden olevan eri asioita, koska niitä sanotaan yhdeksi. Paavali puhuu enimmäkseen vain uskosta ja näyttää edellyttävän, että usko tuo mukanaan elämän, mutta tämänkin me ymmärrämme, ikään kuin hän puhuisi eri asioista. Emme ota lukuun, että Uuden Testamentin kirjoitukset pitävät luonnollisena asiana, että lukijat ovat tietoisia siitä, mitä sanalla pistis tarkoitetaan. Mutta, kuten

sanottu, meidän kirkoltamme ja meidän kristikunnaltamme on uskon käsite unohtunut.

Ensimmäisinä kristillisinä aikoina otettiin seurakuntiin vastaan ja kastettiin sellaisia täysikasvaneita ihmisiä, jotka ensin kaksi vuotta tahtoivat olla katekumeeneina, opetettavina, ja huomiomme kääntyy sen tähden kysymykseen: mitä noille katekumeeneille opetettiin ensimmäisellä kristillisellä ajalla? Muuan kirkkoisä sanoo: "me opetamme kansalle julkisesti lesum Christum crucifixum — Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulitun — mutta niille, jotka pyrkivät yhteyteemme, me opetamme Logoksesta." Ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa oli tapana tehdä propaganda eli herätystyötä "uskottomain" kesken, niiden kesken, joilla ei ollut "uskoa", jotka eivät olleet kristityitä. Tämä tapahtui seuraavasti. Seurakunta kokoontui aamulla julkiseen kokoukseen, johon saivat tulla pakanat ja uskottomat kuuntelemaan. Ja näillä kristillisillä seurakunnilla oli julkisissa kokouksissaan paljon kuuntelijoita. Apostolit ja heidän lähimmät opetuslapsensa saarnasivat, puhuen sisäisestä tiedostaan rauhallisesti ja vakuuttavasti. Ja mitä heidän saarnansa koski?

Sen piankin ymmärrämme, kun tarkastamme Paavalin kirjeitä. Mistä näet piti kääntää pois ihmisten mielet ja millä tavalla heitä piti valmistaa uskoa vastaanottamaan? Heidän mielensä piti kääntää pois kaikenlaisten henkivaltojen, näkymättömän maailman voimien, siis sielullisten, psykologisten voimien palvelemisesta. Paavalin mielestä pakanuus on sitä, että ihmisen mieli ei ole keskittyneenä yhteen ainoaan elämäntarkoitukseen, vaan on kuin rikkirevitty ja palasina, niin että hän itse asiassa palvoo monenlaisia jumalia, monenlaisia psykologisia

voimia. Jumalat ja henkivallat, näkymättömät voimat, vaikuttavat ihmisen sieluun. Täällä me kävelemme maan päällä ja teemme työtä ja puuhaamme ja luulemme, että olemme vapaita ja itsenäisiä olentoja, noudattaessamme mielihaluja ja intohimoja. Niin ei kuitenkaan ole asianlaista. Kuka tahansa nykyaikainen syvemmin ajatteleva ihminen myöntää, että ihminen ei ole vapaa sellaisessa merkityksessä, päinvastoin hän on sielussaan vaikuttavien salattujen psykologisten voimien vallassa. Ei hän ole oman kohtalonsa herra. Häntä ohjaavat salaperäiset voimat, jotka sielun syvyydestä nousevat hänen tajuntaansa, pakottavat hänet toimimaan milloin niin, milloin näin. Nuo voimat saattavat olla niin alapuolella inhimillistä järkeä, ne saattavat kiihottaa ihmistä niin eläimellisiin tekoihin, että sanomme nyt, niin kuin Paavali sanoi ja niin kuin aina on sanottu, että ihminen on synnille altis. Jos ihminen olisi todella ihminen, hallitsisi hän itsensä järkensä voimalla. Nyt hän ei sitä tee. Sen tähden hänestä sanomme: hän on synnille altis. Synti on siinä, että hän ei tiedä olevansa ihminen, ei tiedä, mitä ihminen on, eikä jaksa olla ihminen, vaan lankeaa noiden salaperäisten voimien valtaan, jotka näkymättömästä maailmasta päin vaikuttavat hänen sieluunsa. Hän "lankeaa syntiin".

Me ihmiset olemme tänä päivänä samanlaisia pakanoita, kuin ihmiset olivat Paavalinkin aikana. Me palvomme erilaisia jumalia. Paavali sanoo tästä Korinttilaiskirjeessään: "mitä nyt epäjumalille uhrattujen eläinten syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja ettei ole mitään muuta Jumalaa kuin yksi. Sillä vaikkapa onkin niitä, joita sanotaan jumaliksi, olipa niitä sitten taivaassa tai maassa, niin kuin niitä on pal-

jon sellaisia jumalia ja herroja, niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä." Me ihmiset me yhä kumarramme noille erilaisille jumalille. Toinen henkimaailman voima kiihottaa meitä rikkautta etsimään, toinen kuniaa, kolmas nautintoa jne. Ne vaikuttavat näkymättömästi ja salaisesti sielumme emmekä voi niille mitään, jollemme kasvata itseämme, jollemme kuuntele totuuteen perustuvia opetuksia, jollemme ymmärrä: todellisuudessa on vain yksi Jumala, jota ihmisten kannattaa palvella. Ihmiset eivät ole kutsutut palvelemaan mammonaa, ei ilmapallin haltijoita, jotka kiihottavat toiseen tai toiseen syntyin, vaan ainoastaan yhtä Jumalaa, Isää Jumalaa, jonka on ilmoittanut Jeesus Kristus.

Niin opetettiin julkisissa sanoissa. Koetettiin herättää ihmisiä näkemään ja ymmärtämään, että he olivat salaperäisten ja epähenkisten valtain palveluksessa ja että heidän piti niistä luopua vapautuakseen pahasta ja kärsimyksestä, saavuttaakseen iankaikkisen elämän Jumalassa, jonka Jeesus Kristus oli ilmoittanut. Sellainen oli Paavalin, sellainen oli ensimmäisen kristillisen seurakunnan saarna ja opetus pakanoille.

Kun sitten pakana eli "uskoton" tuli pyrkijäksi kristilliseen seurakuntaan ja otettiin katekumeeniksi, mitä hänelle silloin opetettiin? Senkin saamme tietää Paavalilta, siihenkin viitataan hänen kirjeissään. Katekumeenille opetettiin sitä, mitä meidänkin aikamme teosofisessa liikkeessä opetetaan, että maailman alusta saakka on ollut olemassa taivaallinen viisaus, josta kaikki profeetat puhuivat ja josta osalliseksi yksilö saattoi tulla. Tämä taivaallinen viisaus oli Pyhä Henki. Saamme ensimmäisiltä gnostikoilta — ne olivat kristillisiä seurakuntia,

nuo gnostikot — kuulla, että taivaallinen viisaus, Sophia, oli Pyhä Henki ja tämä oli samaa kuin se Jumalan viisaus, theu sofia, josta apostoli mainitsee: "vaan me puhumme Jumalan salattuna ollutta viisautta, sitä kätettyä, jonka Jumala oli edeltä määrännyt ennen maailman aikoja meidän kirkkaudeksemme ja jota eiukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut, sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet. Vaan me puhumme, niin kuin on kirjoitettu, siitä, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat. Mutta meille Jumala on sen ilmaissut henkensä kautta, sillä henki tutkii kaikki Jumalan syvydetkin."

Tuo taivaallinen viisaus, Sophia, taivaallinen Pyhä Henki, Logos, jolla nimellä gnostikot myös sitä nimittivät — he sanoivat, että Sophia on Logoksen naisellinen puoli, — tämä sama taivaallinen viisaus, joka ennen pysyi taivaissa ja josta ihminen saattoi tulla osalliseksi vain siten, että hän pyrki ja ponnisti taivaaseen, oli nyt Jeesuksen Kristuksen kautta tullut maailmaan. Jeesus Kristus oli viisauden aivan kuin ruumiillistuttanut Pojaksi. Jumalan poikuus oli siinä, että maailman alusta säädetty jumalallinen viisaus täytti Jeesuksen Kristuksen inhimillisen olemuksen kokonaan. Ja sillä tavalla oli Poika tullut maailmaan.

Tätä opetettiin katekumeeneille, jotka tahtoivat valmistua jäseniksi kristilliseen seurakuntaan. He saivat kuulla ja ymmärtää, että samaa taivaallista viisautta oli aina ollut maailmassa. Se oli pyrkinyt ilmi joka uskonnossa, kaikissa mysteeriöissä ja salaisissa kouluissa. Nyt se vihdoinkin oli tullut miltei julkiseksi siten, että se

oli Poikana syntynyt Jeesuksessa Kristuksessa ja sen kautta avautunut jokaiselle ihmiselle uskossa.

IV luku esitelmäkokoelmasta Paavali ja hänen kristinuskonsa

Kesäkursseilla tänä vuonna luettiin muutamia Paavalin epistoloita. Kolossalaiskirjeitä pohdittaessa tehtiin muutamia kysymyksiä, joihin vastasin yhteisesti seuraavaan tapaan:

Kun olin nuori teosofi — nimittäin vasta alkanut tutkia näitä asioita ja muutenkin nuori iältäni, — sain monesta kirjasta lukea, että Jeesus Kristus ei itse perustanut kristinuskoa ja kirkkoa, vaan Paavali. Oli verrattain yleinen käsitys ei ainoastaan oppineiden piirissä, vaan myöskin pappien ja teologien kesken ja monen muunkin ihmisen tajunnassa, että Paavali se oikeastaan oli, joka laski perustuksen kirkolle ja kristinopille. Ja kun minäkin olin teosofina tullut siihen käsitykseen kristinuskosta, että se oli samaa kuin vuorisäärä, oli luonnollista, että hyväksyin hengessäni, että Paavali oikeastaan oli vain sotkenut asioita. Jeesus oli julistanut evankeliumin ja antanut vuorisäärän, ja Paavali tuli ja rupesi puhumaan Jumalan vihasta, sovituksista, lunastuksista ja enemmän tai vähemmän järjettömistä asioista. Näin ajattelin ja pyyhkäisin ensin pois Paavalin mielestäni. Voisinpa yhä vieläkin sanoa: Kun tahdomme tietää mitä kristinuskon on, silloin alkäämme alussa välittääkö Paavalista, vaan kuunnellaamme, mitä Jeesus Kristus on sanonut. Tämä on luonnollinen ja oikea asenne, sillä emme pääse koskaan selville siitä, mikä oli todellinen ensimmäinen kristinuskon, ellemmme tutustu evankeliumien Kristukseen. Epistoloista emme pääse selville siitä,

mitä Jeesus Kristus oli opettanut. Jää aina hämärät ja sekavat käsitykset niin sanotusta kristinuskosta, jos säilytämme mielessämme lapsuudessa oppimamme dogmit ja sekoitamme lunastukset, ristit, verikuolemat, ym. Jeesuksen Kristuksen selviin sanoihin ja opetuksiin evankeliumissa — vuorisaaressa. On tervettä, jos alussa emme hyväksy opinkappaleita, vaan omaksumme kristinuskona ainoastaan Jeesuksen Kristuksen itsensä antamat elämänneuvot, hänen vuorisaaressa ennen kaikkea ja hänen viisi käskyään. Kun ensin ymmärrämme, että Jeesus on niin opettanut, ja omaksumme käskyt sillä tavalla, että elämme niitä, silloin aivan kuin itsestään unohtuvatkin kaikki teologiset opinkappaleet metafysisistä asioista. Emme käsitä, miksi puhutaan rististä, verestä, kuolemasta jne. yksinkertaisten käskyjen ohella. Jeesus sanoo selvästi: "älä suutu, älä ole epäpuhdas, älä vanno, älä ole pahaa vastaan, rakasta vihollistasi". Milloinkah ehdimme ajatella sovituksia, ristiä ym. yliluonnollisia asioita, kun meille jää yllin kyllin puuhaa käskyjen kanssa? Ne antavat meille kylliksi sekä ajattelemisen että tekemisen aihetta. Ja Jumalan kanssa välimme tulee hyväksi, samassa kun alamme olla puhaita, rehellisiä, sävyisiä, nöyriä, pahaa vastustamattomia jne. Minä vaelsin vuosikausia siinä, että ymmärsin, että tämä oli Jeesuksen Kristuksen seuraamista. Ja vaikka ei kestänyt kauan ennen kuin ymmärsin eräitä muitakin asioita — esimerkiksi, että ihminen on jälleensyntyvä olento, että karma on jne., sillä ne eivät sotineet käskyjen noudattamista vastaan, — niin kuitenkin en hengessäni ollut missään tekemisissä lunastusten, verikuoleman ja sellaisten kanssa. Ne olivat turhia, julmia ja rumia asioita. En harrastanut Paavaliamillään tavalla enkä ollut innostunut häneen.

Mutta sitten huomasin, että Uudessa Testamentissa on, paitsi noita evankeliumeja ja ihmeellisiä kertomuksia Jeesuksesta Kristuksesta, lyhyesti kaksi tapahtumaa kerrottu, jotka ovat sangen erikoista laatua, koska niistä on vähän laajemmin kerrottu, vaikka kuitenkin vain viittaamalla. Toinen tapahtuma on kertomus Stefanuksen kuolemasta. Kun Stefanus kivitettiin kuoliaaksi — hän oli ensimmäinen kristitty marttyyri, — kerrotaan, että kun hänen päälleen heitetään kiviä ja hän kaatuu polvilleen, silloin hänen silmänsä menevät auki, hän näkee taivaiisiin ja näkee siellä Jumalan, Jeesuksen ja enkeleitä. Taivaat aukenevat hänelle ja hän kuolee äärettömässä autuudessa. Hänen silmänsä kirkastuivat niin yliluonnollisen kirkkaiksi, että eräs mies, joka vartioi kivittäjien vaatteita ja katseli sieltä etäämpää, kohtasi Stefanuksen katseen ja jäi ihmetellen miettimään, mitä tuon ihmisen silmissä oli ja mitä se mies oikeastaan näki. Ja hän, joka ehkä muiden muassa oli kehottanut kivittämään Stefanusta, sai tärisyttävän pistoksen sydämeensä siinä katsellessaan. Tämä mies oli Saulus, diasporajuutalainen, yläluokkalainen hyvän kasvatuksen saanut rabbiini. Toinen kertomus koskeekin häntä. Apostolein Teoisissa — samassa kirjassa, missä kerrotaan Stefanuksen kuolemasta, — kerrotaan nyt, että Saulus sai, ollessaan matkalla kristittyjä vainomaan, yhtäkkiä Damaskuksen tiellä läpikäydä ihmeellisen kokemuksen. Suuri valo häikäisi hänen silmiään ja hän tuli kuin sokeaksi. Siinä valossa hän kuitenkin näki — ainakin hän kuuli Jeesuksen Kristuksen hänelle puhuvan. Tämän Damaskuskokemuksensa perästä hän muuttui. Hänestä tuli Paavali. Hän vetäytyi joksikin aikaa yksinäisyyteen ja nautti opetusta joltain viisaammalta kristityltä. Sitten hän lähti Jerusalemiin tapaamaan toisia apostolei-

ta ja neuvottelemaan heidän kanssaan. Hän oli saanut sisältään käskyn, että hänen piti levittää Kristuksen sanomaa ympäri maailman. Jerusalemissa päin oli kuultu hänen ihmeellisestä kääntymyksestään ja että hän tahtoi tehdä työtä heidän kanssaan, ja apostolit kutsuivat hänet sinne. Paavalista tuli sitten se pakanain apostoli, joka levitti kristinuskoa kreikkalaisten, roomalaisten ym. kesken.

Nyt meidän huomiomme pitää totuudenetsijöinä kohdistua Paavalin Damaskuskokemukseen, sillä olisi aivan liian halpahintaista, jos ajattelisimme siltä kannalta, että Jeesus teki hänestä aatteenlevittäjän ilmestymällä hänelle ja omalla auktoriteetillaan vaikuttamalla niin, että hän rupesi työskentelemään sen asian puolesta, jota vastaan hän oli ennen ollut. Sellainen näkökanta olisi liian pintapuolinen. Kyllähän meidän päivinämmä moni materialisti kääntyy uskomaan henkimaailmaan, jos hän spiritistisessä istunnossa tulee täysin vakuutetuksi, että henkimaailma on olemassa. Hän ei voi kieltää järkeään ja ajatustaan; ei voi enää sanoa, että vainajia ei ole olemassa. Moni tiedemies, joka ennen nauroi taikauskolle tulee järkytetyksi ja muuttaa materialistisen kantansa spiritistiseksi vakaumukseksi. Tämä on luonnollista. Mutta emme käsitä Paavaliam, jos luulemme, että Paavalin Damaskuskokemus oli jotain tämän suuntaista. Sellainen ei olisi ollut edes tarpeen Paavalille, sillä rabbiinina hän tiesi, että henkimaailma oli olemassa — että vainajia oli. Paavali uskoi ennakolta sen.

Hänen kokemuksensa oli toista laatua. Se oli todellista henkistä kokemusta — henkistä uudestaansyntymistä. Ja jollemme itse ymmärrä tätä Paavalin kokemusta, emme täysin ymmärrä hänen kirjeitään. Silloin meidän

on parempi jäädä tuolle kannalle, että Jeesus toi vuorisaaressa käskyt ja muut opetukset, ja kristinuskon on sitä, että seuraamme niitä. Emme voi ymmärtää Paavaliam, ellemmä ymmärrä hänen Damaskuskokemustaan. Vastakun olemme selvillä, mitä Damaskuskokemus oli, voimme ymmärtää Paavaliam ja mitä hän opettaa ja kirjoittaa epistoloissaan. Nyt on asian laita niin, että ei ole ollenkaan mahdollonta nykyajan ihmisen läpikäydä samaa Damaskuskokemusta kuin Paavali. Päinvastoin — minusta syvempi kristinuskon alkaa Damaskuskokemuksesta. Valmistavan puuhaa on, että ensin kulkee Jeesuksen jäljissä, uskoo Jeesuksen sanomaan ja noudattaa hänen käskyjään. Mutta sitten, kun on tätä valmistavaa tietä kulkenut, avautuu uusi syvempi käsitys Jeesuksen sanomasta ja Jeesuksesta Kristuksesta itsestään ja koko kristinuskosta. Ja se tulee silloin, kun läpikäy Paavalin Damaskuskokemuksen. Silloin kristitty astuu kuin uuteen maailmaan — metafysiseseen maailmaan. Hän ymmärtää Paavalin kirjeitä ja tietää mistä Paavali kirjoittaa jne. Hän ymmärtää minkä tähden Paavali kirjoittaa juuri tuolla tavalla — vähän epäröiden, mutta silti varmasti. Epäröiden, että osaisikohan valita ymmärrettäviä sanoja, jonka tähden hän pyytää ystäviltaan, että he rukoillen auttaisivat häntä oikealla tavalla tulkitsemaan, mitä tietää ja mitä oli kokenut. Paavalin Damaskuskokemus on todella erinomaisen käänteentekevä, merkillinen ja syvälinen kokemus, sillä silloin — jos nyt otaksumme, että teemme sellaisen kokemuksen — Kristus tulee meille ja samalla meissä eläväksi. Jeesus Natsarealainen tuli jo valmistavalla tiellä opettajaksemme. Näimme hänet viisaana, hyvänä ihmisenä, jota nimitettiin Kristukseksi, ja kuuntelimme hänen sanojaan elämän ristiriitojen jälkeen. Mutta

kun teemme Paavalin (tai Stefanuksen) Damaskuskokemuksen, silloin avautuu meille Kristus kosmisena ja mystisenä.

Paavali näki sillä hetkellä mikä on Jumalan Poika. "Näki"-sana on vaillinainen — tietämistä se oli. Siihen mahtuu näkeminen ja kuuleminen, — mutta samalla uusilla aisteilla havaitaan jotain. Se ei ole selvänäköä tavallisessa merkityksessä, ei mitään, jota näkee vain ulkopuolisesti, vaan se on muutos ihmisen koko olemuksessa. Ihmisen tajunta tulee toiseen maailmaan, vaikka se asuu ruumiissa. Ihminen irtautuu ruumiista ja saa kuin toisen ruumiin, joka ei ole haamu, ilmiöllinen, fenomenaalinen, vaan joka on uusi tila. Voisimme sanoa, että se on kuin uusi väreily, vibraatio toisessa maailmassa, jolla ei muotoa itsessään ole, jollei "katsele". Jos katselee, voi nähdä itsensäänkin muodon ja voi muotoja nähdä muuallakin. Mutta koko muodollisuus on niin suuri sivuseikka, että siihen ei jaksa kiinnittää huomiota; koko huomio kiintyy niihin ylikuonnollisiin asioihin, jotka siellä tulevat tiedoksi. Ja yksi kohta Damaskuskokemuksessa on juuri se, että näkee

Jumalan Pojan, kosmisen Kristuksen, sen täydellisyysihanteen, joka elää Isän tajunnassa. Kokemuksessa joutuu itse Isän, Jumalan kanssa kosketukseen, mutta sillä tavalla, että tulee tajuseksi Hänen ihannekuvastaan, Hänen kosmisesta Kristuksestaan. Tämä täydellisyyskuva on elävä. Sana "kuvan" on huono ja väärä sana, mutta en keksi parempaa. Paavali itse käyttää sitä sanaa; sen

tähden se sana tulee mieleen. Se on elävä Taivaallinen Ihminen. Siitä elävästä Taivaallisesta Ihmisestä tulee Paavali Damaskuskokemuksessaan tietoiseksi ja huomaa, että tämä Taivaallinen Ihminen, tämä kosminen Kristus täyttää koko maapallon, koko aurinkokunnan, koko meidän maailmamme. Sen hän tajuaa, näkee, tietää. Siinä piilee täydellisuuden siemen ja täydellisuuden mahdollisuus kaikille eläville olennoille, sillä elävä Kristus on täällä kaikkialla. Jumalan Poika on laskettu salaisena siemenenä kaikkien ihmisten henkeen.

Mutta Damaskuskokemuksessa on toinenkin ihmeellinen puoli, jonka Paavali myös heti havaitsee, nim. se, että tämä taivaallinen ihminen, tämä Jumalan Poika, kuvastuu Jeesuksena Kristuksena. Se on aivan kuin Jeesus Kristus olisi kaikkialla — ja ei kuitenkaan. Jeesus Kristus on yksilönä tuossa ja sanoo Paavalille: "kuinka sinä taistelet minua vastaan?" Paavali näkee, että Jumalan Poika on kaikkialla, mutta Jeesus Kristus seisoo hänen edessään ja puhuu: "miksi sinä minua vastaan taistelet". Ja se minä on kaikkialla ja Jeesuksessa Kristuksessa.

Tämä on se toinen ihmeellinen mysteerio, minkä Paavali Damaskuskokemuksessa havaitsee. Hän näkee, että kosminen Kristus on nyt laskeutunut alas ihmiskuntaan — se tuli Jeesus Natsarealaisen kautta. Hän oli se, jonka välityksellä Kristus, Jumalan Poika laskeutui ihmiskuntaan, asuen nyt jokaisen ihmisen hengessä. Se elämä siis, joka on Jeesus Natsarealaisessa, on kaikkialla. Jeesus

Veistos Juha Kuosmanen

on elävä symboli siitä. Hän näkee, kuinka kaikkialla on Jeesuksen ruumis ja veri, toisin sanoen henkevoitunut elämän voima. Veri tarkoittaa minuuden aineilmennystä näkyväisessä maailmassa ja tässä näyssä sitä elämänvoimaa, jonka välityksellä minuus ilmenee — toisin sanoen sitä elämää, joka virtaa kaikkialla ja on joutunut Kristustajunnan läpitunkemaksi. Kaikki on itse asiassa Jumalan Pojan ruumista. Maapallo on sitä. Maapallosta kasvavan puun hedelmä on Kristuksen ruumista. Se vehnä, joka kasvaa pellolla, on myöskin nyt Kristuksen ruumista. Jos siitä tehdään leipää, on se Kristuksen ruumista. Nyt ei ole enää sitä paikkaa luonnossa, jossa ei väreilisi Kristuksen ruumis. Koko maapallon ja aurinkokunnan aurassa se väreilee. Sen elämänvoima ja minä on joka paikassa. Samoin on hänen verensä, joka virtaa joka paikassa.

Damaskuskokemuksessaan Paavali vaistomaisesti lausuu itseksensä: "hänen verensä virtaa kaikkialla ja hänen ruumiinsa on kaikkialla". Ja myöhemmin hän saa kuulla, että Jeesus itse on käyttänyt sellaista sanontatapaa — opetuslapsilleen hän oli puhunut lihasta ja verestä. Nuo sanat ovat realistisia symboleja todellisuudesta, sillä kun Jeesus menee pois, on Kristuksen ruumis kaikkialla ja Kristuksen veri virtaa kaikkialla. Tämän Paavali näkee ja tajuaa.

Ja minun täytyy sanoa, että oikeastaan ihmetelen, kuinka nerokas ja selväjärkkinen hän on, kun hän sitten kertoo tästä uudesta asiasta niinkin luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla, kuin hän kertoo, sillä hän näkee kolmanneksi vielä sen seikan — hän itse koki sen, — että me ihmiset tulemme täydellisiksi

taikka astumme tielle täydellisyyteen päin sillä, että otamme vastaan tuon Kristuksen — Jumalan Pojan — ruumiin ja veren; että otamme hänen elämänvoimansa, jossa Kristusminuus on, itsessämme vastaan. Ja kun otamme sen hengessämme ja sielussamme vastaan, silloin tämä Kristuselämä meidät puhdistaa ja pyhittää. Me emme osaa eikä meidän tarvitse nousta minkäänlaisiksi jumalallisiksi olennoiksi. Mutta meidän tulee valmistua ja puhdistua niin, että saamme läpikäydä Damaskuskokemuksen. Kun se kokemus avaa taivaitten portit, silloin otamme vastaan henkeemme ja sielumme, omaan minuuteemme Kristuksen minän; hänen verensä ja ruumiinsa välityksellä otamme hänen väreilynsä kosmoksessa itseemme. Meidänkin olemuksemme alkaa samalla tavalla väreillä, kun otamme hänen elämänvoimansa ja verensä vastaan, jossa asuu hänen minänsä, — niin kuin Paavali sanoo: "Kristus elää nyt minussa". Jumalan Pojan minuus tulee meihin ja puhdistaa sielumme kaikesta synnistä — "veripunaista lumivalkoiseksi".

Paavali tuli kokemuksessaan niin häikäistyksi, — se oli hänestä, oppineesta miehestä, niin mullistavaa, järkyttävää ja ihmeellistä, että hänen elämänsä kokonaan muuttui. Hän lähti nyt miltei yli-inhimillisellä voimalla ja ponnella julistamaan sitä uutta sanaa, jota kukaan ennen ei ollut julistanut, koska itse asia oli tapahtunut nyt vasta.

Ruusu-Risti — 1932

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan
99. vuosijuhlaan Pääsiäisenä 19.4. - 21.4.2019
Ruusu-Ristin Temppeliin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA:

Pitkäperjantai 19.4.

- 12.00 Vuosijuhlan avaus
- 15.00 Kahvitilaisuus
- 18.00 Installaatio; uusien jäsenien vastaanotto.
(Ovet suljetaan klo 17.45!)

Lauantai 20.4.

- 11.00 Suurneuvoston sääntömääräinen vuosikokous
- 12.00 Ruusu-Ristin Neuvoston sääntömääräinen vuosikokous
- 15.00 Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 21.4. (Pääsiäispäivä)

- 10.00 Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n
sääntömääräinen vuosikokous
- 12.00 Pääsiäismatinea; erillinen ohjelma
- 14.00 Vuosijuhlan päätös

Avajaisten yhteydessä kootaan jäsenmaksun toinen erä.
Matineaa lukuun ottamatta tilaisuudet ovat maksuttomia
ja tarkoitettut vain jäsenille.

Ruusu-Risti ry:n johtaja ja hallitus toivottavat kaikki veljet
sydämellisesti tervetulleiksi vuosijuhlaan!

Ruusu-Ristin Pääsiäismatinea
sunnuntaina 21.4.2019 klo 12.00
Merimiehenkatu 31, Helsinki

Ohjelmaluonnos

J.S. Bach, Preludi x.x.
Pinja Ukkola, piano

Juhlapuhe
Jarmo Anttila

G.F. Händel
Osia Messias-oratoriosta
Jenni Jurmu, sopraano
Fanny Hellström, mezzosopraano
Ilmari Leisma, tenori
Pinja Ukkola, piano

Lausuntaeurytmiaesitys
Jonna Räihä, eurytmia
Jasmin Vattulainen, lausunta

J.S. Bach, Fuuga x.x.
Pinja Ukkola, piano

Pääsymaksu ja kahvitarjoilu 10 €

Enkelijärjestöistä

Viittauksia niiden toimintaan maailman pyhissä kirjoissa

Hindulaisissa

Indra, Mitra, Varuna, Agni — niin kutsutaan Häntä ja Hän on kultasulkainen Garuutmaan. Siitä, joka on Yksi, viisaat puhuvat moninaisena. He kutsuvat häntä milloin Agniksi, milloin Jamaksi tai Maatarishvaksi.

Tällä te ravitkaa Loistavia ja Loistavat teitä ravitkoot.

Ne, jotka etsivät menestystä maan päällä, palvelevat Loistavia.

Ne, jotka palvelevat Loistavia, menevät Loistavien luo, esi-isien luo menevät esi-isien palvelijat; elementaalien luo menevät ne, jotka elementaaleille uhraavat; mutta ne, jotka Minua palvelevat tulevat Minun luokseni.

Sinun luoksesi astuvat Suurojen joukot, muuttamat yhteen liitetyn käsin kunnioituksella sinua avuksi kutsuvat; Maharshit, Siddhat huutavat joukoittain: "Terve sinulle!"

Laulaen sinun ylistystäsi kaikuvien sävelin Rudrat, Vasut, Saadhjat ja Aditjat, Vishvat, Ashvinit, Marutit, Ushmapat, Gandharvat, Jakshat, Siddhat, Asurat ihmettelevissä laumoissa katselevat sinua.

Noudattakoon ihminen aina Vedojen tutkimusta ja Loistaville toimitettavia pyhiä menoja. Noudattaen Loistaville toimitettavia menoja hän kannattaa liikkuvia ja liikkumattomia valtakuntaa.

Itse on kaikki loistavat jumalolennot; kaikki perustuu Itseen.

Zoroasterilaisissa

Se, mikä kuuluu Ameshaspentoille, loistaville, joiden silmät ovat ihmeelliset ja jotka ovat suuria, auttavaisia, voimakkaita, Ahuurisia (jumalallisia), jotka ovat katoamattomia ja puhtaita. Ne, jotka kaikki seitsemän ovat yhtä mieltä ja kaikki seitsemän tekevät samoin. Yhdenlainen on niiden mieli, yhdenlainen niiden sana, yhdenlainen niiden teko niin kuin niiden isä ja hallitsija, nimittäin Luoja Ahuura Mazda... ne, jotka ovat Ahuura Mazdan luomuksen luojat ja hävittäjät, niiden luojat ja valvojat, niiden suojelijat ja hallitsijat. Nämä auttavat maailmaa tahtonsa mukaan niin, että se ei kasva vanhaksi eikä kuole, ei tule turmelluksi eikä inhottavaksi, vaan on aina elävä, aina edistynyt ja valtakunta on sellainen, joksi sen saattaa toivoa, että kuolleet nousisivat ylös ja eläville tulisi kuolemattomuus, joka antaa maailmalle sellaista apua ja edistystä kuin voi toivoa.

Me muistelemme kunnioituksella Maantrhan Farohareja, taivaan Farohareja, vesien Farohareja, maan Farohareja, puitten Farohareja, karjan Farohareja, sielun Farohareja ja pyhien luomusten Farohareja.

Faroharit pitävät yllä taivaan, ne pitävät yllä maan, ne pitävät yllä nuoret äitien kohdussa, niin että nuoret säilyvät kuolemasta.

Nämä Faroharit auttavat hedelmää kantavien puiden ihanaa kasvua, jotka ennen tätä apua makasivat liikkumatta ja kasvamatta pitkän aikakauden yhdessä paikassa.

Buddhalaisissa

Vakavuudella Maghavaan (Indra) kohtasi Loistavien herruuden. Hyveiden omistajien tuoksu kohoaa ylös korkeuteen Loistavien luokse.

Oman itsensä voittaminen on parempi kuin kaikkien muiden ihmisten voittaminen. Ei edes loistava Jumala, joku Sano-harva (haltija) eikä Maara Brahmaan avullakaan voisi muuttua tappioksi sen ihmisen toivoa, joka on itsensä voittanut ja aina elää hillittynä.

Mitä tahansa henkiä meitä on täällä kokoon-tuneina, joko maahan kuuluvia tai ilmassa eläviä, palvelkaamme täydellistä Buddhaa, jota kunnioittavat sekä Loistavat että ihmiset.

Monet Loistavat ja ihmiset ovat kaivatesaan löytäneet sinusta onnen.

Sinä tunnet tämän maailman toimet ja Loistavien toimet ja lopullisen päämäärän.

Loistavatkin kadehtivat sitä, jonka aistimukset hyvin kesytettyjen hevosten tapaan ovat tulleet alistetuiksi.

Ne tulevat olemaan niin kuin nuo Loistavat, eläen onnesta. Puhu totuutta. Älä antaudu vihaan; anna, jos sinulta vähänkin pyydetään.

Islamilaisissa

Jokainen heistä uskoo Jumalaan ja hänen enkeleihinsä. Jumala valitsee lähettiläänsä enkeleistä.

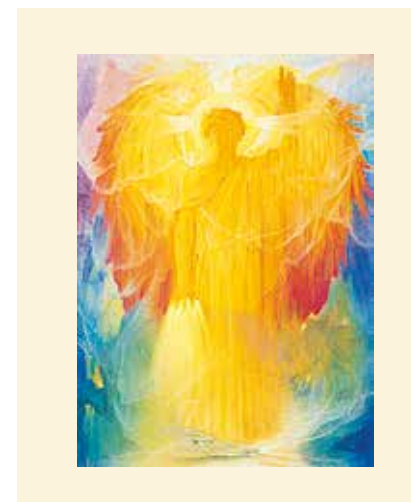
Ylistys Jumalalle, taivaan ja maan luojalle, joka tekee enkelinsä lähettiläikseen, varustettuina kahdella, kolmella ja neljällä siipillä.

Hän loi haltijat sammuttamattomasta tulesta.

Jumalan nimessä lähetettyjen enkeleiden, jotka seuraavat toisiansa lakkaamattomassa sarjassa; ja niiden, jotka liikkuvat nopeasti vinhassa vauhdissa; ja niiden,

jotka jakavat hänen käskynsä levittäen niitä yli maan piirin; ja niiden, jotka erottavat totuuden valheesta tekemällä rajan niiden välillä; ja niiden, jotka erottavat jumalallisia neuvoja puolustukseksi tai uhraukseksi; totisesti niiden nimessä se, mitä olette luvanneet, on vääjäämätön.

Niiden enkelien nimessä, jotka väkivallalla riistävät pois muutamia sieluja; ja niiden, jotka ottavat toisten sielut hiljaisesti; ja niiden, jotka liikkuvat ilman kautta Jumalan käskystä; ja niiden, jotka johtavat ja vetävät vanhurskaita paratiisiin; ja niiden, jotka näiden alaisina hallitsevat maailman asioita.

Totisesti teidän ylitsenne ovat määrätty suoje-
lusenkelit, Jumalan silmissä kunnialliset, jotka
kirjoittavat muistiin teidän tekonne ja tietävät
mitä te teette.

Ja on muutamia ihmisiä, jotka pakenevat etsi-
mään turvaa eräiden haltijoiden luokse: mutta
ne lisäävät tyhmyyttään ja ylitsekäymistään; ja
ne myös ajattelevat niin kuin te ajattelette, että
Jumala ei herättäisi ketään toiseen elämään. Ja
me (haltijat) ennen yritimme kurkistaa siihen,
mitä tapahtui taivaassa; mutta me huoma-
simme, että taivaan täytti vahva enkelivar-
tiojoukko säilät säkenöivinä; ja me istuimme
muutamilla sen istuimilla kuunnellaksemme

sen asukkaiden keskustelua; mutta se, joka nyt
kuuntelee, löytää liekin pantuna häntä väijy-
mään, taivaallisten alueiden suojelemiseksi.
Ja me emme tiedä, aikooko heidän herransa
johtaa heidät oikeaan. Muutamat meistä ovat
oikeita ja kelpollisia, ja muutamat meistä ovat
toisenlaisia. Ja me totisesti ajattelemme, ett-
emme voisi millään muotoa tehdä tyhjäksi
Jumalan tahtoa maan päällä, emmekä voisi
häntä välttää pakenemalla; siksi, että olemme
kuulleet Koraanissa olevat ohjeet, me niihin
uskomme.

Elonpyörä — 1980/2

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti • Pauli Loikala 040 838 1017

Jyväskylä • Kirsi Toivonen 050 3787335

Kuopio • Jouko Ikonen 050 341 8795

Oulu • Vesa Raappana 044 279 6393

Rovaniemi • Marketta Mylläri 040 762 6454

Siilinjärvi • Antti Savinainen 050 4949597

Tampere • Alpi Ikäheimonen 0400 238 769

Vihti • Jukka Sarno 040 567 7485

Porvoo • Jorma Aunela 040 969 2096

Lappeenranta / Taipalsaari • Paula Monto 040 590 4918

Kuva Jarmo Anttila

Odotus

Kävelen arvokkain askelin kohti mennyttä

**Läpi elämäni valkean sateen ja usvan,
havin ja nauhoin koristelluin porttien.
Sydämeni sykkii oivalluksien odotusta.**

**Askeleeni lipsuvat lumisella sillalla.
Kouraisen mieleni synkkiä saloja,
rypistän otsani yhä kurttuiseemmaksi
ja avaan iloiset hetket ja hymyn.**

**Tiedän kohtaavani paljaan itseni,
pelottavan, ahdistavan ja tuntemattoman.
Nautin kun elämä sallii kurkistaa hetkeä,
joka hallitsee mennyttä nyt.**

Matti Koskinen

Ihmiskunnan viholliset

Ihmiskunnalla on edessään varsin suuria haasteita. Ne koskevat meitä kaikkia eivätkä poistu sillä, että ne kiellämme. Saamme lukea ja kuulla niistä päivittäin. Saatamme tuntea ahdistusta ja huolta tulevaisuudesta. Muutuuko koko planeettamme lopulta asuinkelvottomaksi ja ihmiskunta tuhoutuu? En usko tähän uhkakuvaan mutta suuria ongelmia on tuki tiedossa. National Geographic lehdessä 13/18 oli artikkeli jossa todettiin: ”Epätasavärvien globaalit vaarat ovat ilmaston muutos, ydinaseisku, ehtyvät luonnonvarat, rikkaiden ja köyhien välinen kuilu.” Kuulun suomalaisena maapallon eliittiin ja meidän hiilijalanjälki on suuri jo pohjoisen sijaintimme vuoksi. Rakastan sitä paitsi matkustamista ja kuormitan siten vielä lisää omalta osaltani tätä planeettaa. Mitä siis tehdä? Tiedeyhteisö, poliitikot ja luonnonsuojelijat tarjoavat kukin omia ratkaisumallejaan meille. Kaikki kuitenkin kiertyy lopulta meihin itseemme. Kysymys on meidän henkisistä arvoista ja niiden pohjalta syntyvistä ulkoisista valinnoista. Todellinen kamppailu, jihad, pyhä sota, on ihmisen sisäinen kamppailu henkisten voimien kanssa. Se on se koulu jota käymme tällä planeetalla. H.P.B sanoi että tämä planeetta on ”Tuskallisten ponnistusten koulu” ja ihmiskunta on ”Suuri orpo”. Buddha tote-

si että olemassaolo on kärsimystä ja vapautuminen siitä on vaikeaa. Orpoja taas olemme H.P.B:n mukaan siksi ettemme tiedä omaa henkistä alkuperäämme.

Apostoli Paavalin Efesolaiskirjeessä uusimman Raamatun käännöksen mukaan lukee (Efes.6-12). ”Emmehän me taistelee ihmistä vastaan, vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan. ”Tämä käännös jälleen kerran osoittaa kuinka hyvää tarkoittavat hölmöt tai tietämättömät saavat aikaan vain väärennöksiä ja vesityksiä aikaan. Vanhempi käännös sanoo:”Taistelumme ei ole verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia ja valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailman valtiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.” Nuo hallitukset ja vallat ovat kreikan kielessä arkhai ja eksousiai. Uusi käännös siis poistaa nämä kaksi enkelihierarkiaa puhuen vain yleisesti pimeyden pahoista hengistä. Dionysios Areopagitan mukainen enkelihierarkialuokitus nimeää yhdeksän enkelikuntaa ja tuota luokitusta on käytetty länsimailla kristinuskossa ja esoteerisissa perinteissä kuten ruusuristiläisyydessä ja antroposofiassa. Tuo luokitus löytyy myös Pico della Mirandolan, Firenzen akatemiassa vaikuttaneen filosofin kirjasesta

Ihmisen arvokkuudesta (1488). Sen lisäksi on vielä kolme tuntematonta hierarkiaa. P.E:n mukaan ihmiskunnasta on tarkoitus tulla ns. Neitseellisten henkien hierarkia. R.Steinerin mukaan meistä pitäisi tulla 10. hierarkia ja P.E. taas nimeää meidät tulevaisuudessa 11. hierarkiaksi Pojan ryhmään.

P.E. Ihmisen synty kirjan enkelihierarkiat ovat seuraavat:

neitseelliset henget (ihmiskunta)
angeloi - enkelit -jumalalliset sanansaattajat
arkhangeloi – arkkienkelit
arkhai – ruhtinaat – alkujuuret
eksousiai – vallat
dynamis – mahdit – hyveet
kyriotetes – herraudet
thronoi – valtaistuimet
kherubim – harmonian herrat
serafim – rakkauden herrat
kaksi tuntematonta hierarkiaa

Nythän kaikinainen enkelihössötys ollut muotia jo pitkään. Niiltä saadaan viestejä ja niihin ollaan yhteydessä noin vaan. Jotenkin tuo kuva on aina sellainen kiiltokuvaenkeli suojelemassa meitä ja kaikin tavoin auttamassa. Mitenkä tähän kuvaan sopii, että henkinen kamppailumme on sitten näitä joitain enkelihierarkioita vastaan? P.E. Ihmisen synty kirjassa toteaa (s.95):” Tämä on vaikea arvoitus meille. Pitäkö meidän taistella noita henkiolentoja vastaan, jotka juuri ovat meidän auttajiamme ja jotka tekevät meidän elämämme, koko olemassaolomme mahdolliseksi?” Yhdeksästä tunnetusta enkelihierarkiasta seitsemän edustaa ns. paha. Ulkopuolelle jäävät vain kherubit, jotka vartioivat Paratiisin porttia leimuava miekka kädessä ja serafit, korkeimmat enkelit.

Ruusuristiläinen ja antroposofinen kirjallisuus puhuu yleensä kolmesta hierarkiasta joita vastaan meidän tulee taistella eli voittaa. Ne ovat maapallon edellisistä luomispäivistä ns. luokalle jääneitä silloisten ihmiskuntien edustajia. Saturnuskaudelta ovat asuurat, Aurinkokaudelta ahrimanit ja Kuukaudelta lusiferit. Sanotaan että kunkin luomiskauden lopussa osa ei ole saavuttanut asetettua päämäärää syystä tai toisesta. P.E. käyttää ilmaisua luokalle jääneet. Emmehän me sano että koulupoika joka on jäänyt luokalle olisi paha. Toisaalta taas puhutaan langenneista enkeleistä. Kun Lusifer paisui ylpeydestä ja siksi langetettiin maahan, veti hän mukanaan kolmanneksen taivaan enkeleistä. Taivainen Lusifer, Valon tuoja, muuttui langetessaan Saatanaksi. Hänen kruunustaan irtosi samalla jalokivi josta tehtiin Graalin malja johon valutettiin Jeesus Kristuksen veri Golgatalalla. Nämä enkelit ovat erityisessä suhteessa ihmiskuntaan. Ne asettavat meille kiusauksia ja kun lankeamme saamme osaksemme kärsimyksiä. Ne vaikuttavat kiusaajina ja toimivat samalla kasvattajinamme kärsimyksen kautta. Siinä piilee kehityksen salaisuus ja ilman tuota ns. paha oli kehityksemme paljon hitaampaa. Lemuralta lähtien eli ns. syntiinlankeemuksesta lähtien nuo olennot ovat toimineet kasvattajinamme. Samalla tuli myös maapallolle korkeita vihittyjä olentoja Venukselta, Kumaaroita, johtajansa Sanat Kumaaran kanssa, jotka perustivat Valkoisen veljeskunnan ihmiskunnan auttajaksi. Raamatussa hänen nimensä on Melkisedek jolle Abraham maksoi kymmenykset. Häntä kuvattiin olennoksi jolla ei ollut isää eikä äitiä. Paavalin mukaan hän oli Ylimmäinen pappi, kunnes Jeesus Kristus tuli tähän virkaan ja samalla voitti Saatanan.

Ensimmäinen kiusaus on Lusiferinen. Se on se paratiisin käärme joka syntiin viettelee. Se on nautinto ja siitä syntyvä kärsimys. Ennen kaikkea se viettelee meitä sukupuolisuuden alueella. Se on himon, halun ja tahdon tulinen voima. Se on myös Pyhän Hengen luova voima jonka kautta syntyy uusi elämä. Mutta kuinka paljon se on saanut ja saakaan kärsimystä aikaan yhä edelleen ihmiskunnassa. Se on runoilijoiden ja rakastavien ihana Eros, joka vetää ihmiset yhteen, jotta heidän karmansa toteutuisi. Se on rakkauden suuri ja vaikea koulu jota sukupuolisuuden kautta opettelemme. Lusiferiset voimat houkuttelevat myös mystiseen ja väärään henkisytyteen. Monet new age suuntaukset edustavat mielestäni tällaista alemman astraalitason viettelyä. Siinä voi ihminen kadottaa minuutensa ja joutua henkien valtaan. Pyrkinessään herättämään psyykkisiä kykyjä ja kanavoimaan, voi menettää mielenterveytensä. Se että menettää rahansa on myös yleistä. Silloin on päässyt vähällä ja on onnekas.

Kun on voittanut lusifeerisia voimia itsessään ja osaa hillitä himojaan ja halujaan olemme varsin käyttökelpoisia ahrimaanisille kiusauksille. Nuo voimat ovat tällä hetkellä kaikista voimakkaimmin vaikuttamassa ihmiskunnassa. Ne kuiskaavat meille: ”Eihän ole muuta olemassa kuin sinun ajatuksesi, järkesi. Se on ainoa todellisuus mitä itse ajattelet. Sinun pitää uskoa itseesi, luottaa siihen että itse voit päättää asioista, tietää mikä on oikein ja väärin. Sinun oma järkesi on ainoa, joka voi sinut pelastaa. Luota itseesi, ole rohkea, todellinen ihminen. Mitä muu-

ta todellisuutta olisi? Mitä sinä tiedät? Ainoa varma on se että sinulla on järki, ajatuskyky, ymmärrys ja järki. Siihen sinä luota” (P.E. Johanneksen evankeliumi s.98-99). Tämä on tavallaan korkein ja kaunein kiusaus. Luota itseesi ja omaan järkeesi. Jos et jaksata täysin itseesi uskoa ja luottaa, niin tähänkin on vastaukset valmiina. Niitä tarjoaa meille uskonnot, filosofiat, poliittiset ideologiat ja talousopit. Ahrimaniset voimat osaavat kaiken perustella ja vedota auktoriteetteihin ja pyhiin kirjoituksiin yms. P.E. ja R.S. ovat molemmat yhtä mieltä siitä, että juuri järjestäytyneet uskonnot ovat ahrimanisten voimien edustajia. Eivät pelkäänsä ns. pakanauskonnot vaan ennen kaikkea kristinusko ja kirkot.

Jos sitten ponnistaa itsensä vapaaksi uskonnoista tulee yleensä tilalle materialistinen maailmankuva. Se onnittelee ihmistä vapautumisesta ja ehdottaa yhteiskunnallisten olojen järjestämistä niin että kaikki olisivat onnellisia. Että kaikilla olisi leipää. Mitä Jeesus sanoikaan kiusaajalleen? Ihminen ei elä yksin leivästä. Nyt tarjotaan ratkaisuksi myös tekoälyä. Siitä tulee lopulta niin älykäs että se poistaa sairaudet tai ainakin luokittelee meidät geenien yms. myötä omaan luokkaamme. Olemme muutamassa vuosikymmenessä tietotekniikan myötä saaneet laitteita jotka helpottavat elämäämme ja samalla jollakin kummallisella tavalla kuitenkin orjuuttavat meitä. Samalla meitä valvotaan yhä tiukemmin. Ei tarvitse kehittää telepatiaa kun on kännykkä ja skype. Google korvaa akaashan. Teknisillä laitteilla elämää pidennetään ja mieli muokataan kemikaaleilla. Samalla on tarjolla ilmaista leipää ja sirkushuveja. Jos tahdot syvempää tietoa

niin siinäkin auttavat ahrimaniset voimat. Ei ole vain Valkoinen veljeskunta joka Kristusta palvelee, vaan myös Varjon veljien veljeskuntia, joilla on takanaan ahrimaanien voima ja viisaus. Heidän inspiraatiostaan syntyy sotia ja vallankumouksia, kansojen ja uskontojen välisiä konflikteja. Tarkoitus pyhittää keinot on heidän inspiraationsa. Kaiken epäsovun, väärän nationalismin, rasismien ja ihmiskunnan hajaantumisen yhä pienempiin ryhmiin, kaiken tuon takana ovat ahrimaaniset voimat.

Lusifer kannustaa hämäänsä psyykkisyyteen ja Ahriman taas materialismiin. Tällä pyritään estämään myös kuolemanjälkeisen elämän parantavia prosesseja.

Kolmas meitä kiusaava hierarkia on asuurat, varsinaiset saatanalliset henget. Niiden inspiraatio on: Tee mitä tahdot. Ole itsenäinen, korkea ja julma. Tiedä että olet jumala maan päällä ja voit alistaa toiset valtasi alle. Sinulla on voima ja valta päättää toisten elämästä. Tämä on varsinainen mustan magian ydin ja idea. Tuloksena on pahimmillaan revi, tapa, kiduta ja murskaa kaikki. 1900-luvulla parhaita esimerkkejä olivat Hitler, Stalin, Mao ja Polpot. Lähi-Idän viimeaikaiset tapahtumat ovat hyvä muistutus noiden voimien työstä tuhattuina kaupunkina ja miljoonina pakolaisina. Nämä asuuriset voimat eivät onneksi viettele enää suurinta osaa ihmiskunnasta.

Mielenkiintoisen näkökulman näihin voimiin löytyy R. Steinerin kirjasta Ihminen vastavoimien jännitteessä. Hänen mukaansa tapahtui maan päällä Lusiferin inkarnaatio 3000 v.

ea. Itä-Aasiassa, Kiinan alueella. Silloin ilmi tullut viisaus kantoi läpi Idän vanhojen uskontojen, Kaldean, Persian, Egyptin ja vielä osin kreikkalais-roomalaisenkin ajan. Jeesus Kristuksen Golgata -kokemus muodosti kulminaatiopisteen ja aloitti uuden aikakauden. Alettiin valmistella Ahrimanin inkarnaatiota, jonka tarkoitus on toteutua 3000 v. jaa. Siihen on vielä vajaat tuhat vuotta aikaa mutta valmistelut ovat hyvää vauhtia käynnissä. Tästä merkinä on ns. tieteusko, nationalismi ja yhä pienempien kuppikuntien synty, sekä talouselämän määräävä asema.

Lusiferinen viisaus oli välttämätön henkinen vuodatus, joka avasi ihmisille silloisten uskontojen takana olevan mystioviisauden. Se vaikutti vielä kreikkalais-roomalaisella kaudella, jolloin kristinusko syntyi. Alkukristityt ymmärsivät lusiferisen viisauden valossa Jeesuksen ja apostolien opetusten henkisen syvyyden.

Kun 1400-luvulla siirryttiin lopullisesti viidenteen Atlantiksen jälkeiseen kulttuuri-kauteen, atavistinen selvänäkö ja lusiferisen viisauden vaikutus loppui. Lusifer tarkoittaa valontuojaa ja siksi H.P.B:n teosofisen lehden nimi oli Lusifer.

Nuo kaksi voimaa käyvät kuitenkin kampailla meissä koko ajan. Lusifer toimii tahdon ja Ahriman ajattelun alueella. Kohtauspiiste sielunelämässämme on meidän tunneolemus eli astraaliruumis. Nuo voimat näkyvät myös meidän eetteriruumiissa. Lusifer luo sen tulisen tahdon jota Ahriman jäähdyttää mahdollistaen ajattelun. Ihminen minuutena on näiden kahden voiman välissä kuin pylväänä. Lusiferiset voimat asuvat

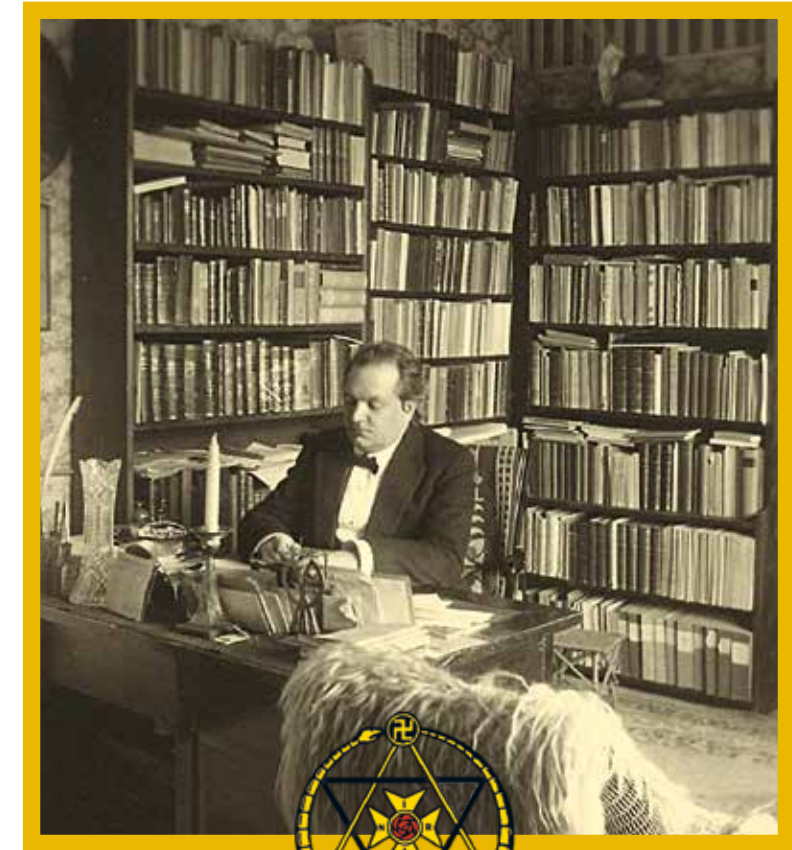
ihmisen veressä, joka on samalla minuuden kantaja. Ahrimaniset voimat vaikuttavat taas hermoston kautta. Siksi sopimus Paholaisen kanssa on kirjoitettava verellä, kuten Faust teki Mefiston kanssa. Egyptiläisten ja kreikkalaisten piti ratkaista sfinksin arvoitus. Meidän tulee ratkaista Mefistofelen arvoitus.

Yksi näkökulma vielä ahrimanisten voimien työhön. Se on käsite oikeus. Mielenkiintoista on että R.S. nostaa sen esiin jo 1919. Hän puhuu erilaisten oikeuksien yhä korostetumasta asemasta tulevaisuudessa. Minulla on oikeus vaatia sitä ja tätä. Hänen mukaansa henkisen tien kulkija poistaa koko sanan ja asettaa sen tilalle sanan velvollisuus.

Kun ihminen oppii rakastamaan velvollisuuttaan ne muuttuvat vapaudeksi.

Ihmisen osana on lopulta olla myös enkelten opettaja ja vapauttaa niitä. Nuo voimat ovat välttämättömiä ihmiskunnan kehitykselle eli meidän kokema ns. paha kasvattaa meitä niitä voittamaan. P.E:n mukaan myötätunto auttaa voittamaan asuurien kiusaukset. Todellinen Buddhan seuraaja ei enää lankea Saatanan valtaan. Lusiferiset voimat voitetaan rakkauden puhdistavalla voimalla ja Ahrimaniset voimat totuuden tiedolla. Minä olen tie, totuus ja elämä sanoi Jeesus Kristus. Hänen opetuksia seuraten voimme voittaa.

Ruusu-Risti ry:n Kirjallisuusseura

TIEDOTTAA

SUNNUNTAINA 21.4.2019 (Pääsiäispäivänä)

Klo 10.00 sääntömääräinen vuosikokous

Ruusu-Risti temppelillä

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

Persoonallisuudesta vapautuminen

Syntyessämme tähän maailmaan meillä on elämäkirjassamme avattuna uusi kirjoittamaton sivu. Olemme ensi vuosina täysin riippuvaisia ympäristöstämme ja sen viesteistä siitä, mitä elämä on, kuinka se on eletävä, mitä meiltä odotetaan. Ja mitä suojellumpi ja ahtaampi ympäristömme on, sitä ahtaammaksi jää myös käsityksemme siitä, mitä voisimme olla, miksi voisimme tulla. Kuvaava esimerkki tästä on kertomus Gautama Buddhan nuoruudesta. 28 -vuotiaana hän vetäytyi mietiskelemään, koska vasta silloin hän omin silmin näki vanhuksen, vakavasti sairaan sekä kuolleen ihmisen. Emmekö me omassa kulttuurissamme ole pyrkineet samaan tosiasioiden väistelyyn? Eristämme iäkkäät, sairaat ja kuolleet niin ettei meidän tarvitse heitä nähdä. Herättävät vain ikävän tunteen elämän lyhydestä. Oma ikääntymiseni on tuonut päivän aiheemme ”persoonallisuudesta vapautumisen” kovin läheiseksi, ikääntyminen on kaikenkaikkiaan on luopumista, voimien ja kykyjen rappeutumista, tehtävien luovuttamista seuraaville sukupolville, omien arvojen uudelleen arvioimista. Tuntemme oman avuttomuutemme realiteettien edessä. Olisiko minun iäkkäänä ihmisenä pysyttävä poissa julkisuudesta siksi ettei minua ole niin mukavaa katsella? Tai että kömpelyyteni ja heikentyneet aistini häiritsevät muita. Vammaisten vaatiessa yhtäläisiä oikeuksia ihmisarvoiseen elämään he kohtaavat ennakkoluuloja ja nihkeitä asenteita. Miltä me itseämme suojelemme? Erilaisuudelta. Ensimmäisinä elinvuosinamme meihin istutetaan käsitys omasta itsestämme, joka ei välttämättä pidä aivan paikkaansa. Monia

aliarvioidaan, on yliodotuksia. Jos tulee vaikeuksia, saamme erityisopetusta ja ulkoista olemustamme korjaillaan sekä terveystieteiden mukaiseksi että myös ulkoisesti.

Tämähän on ahdistamassa aikamme tytöt kummalliseen muottiin, joka tekisi heistä eläviä nukkeja, Barbeja. Eiväthän kaikki tähän tietenkään suostu, mutta paineita on.

Viime vuosina sukupuolisuus sinänsä on kyseenalaistettu sellaisena perinteisenä arvona, joka jakaa ihmisiä. Nuoret tajuavat selvästi, että erilaisuutemme ovat hiuksenhienoja sävyeroja luonteissamme ja taipumuksissamme. Että kahteen sukupuoleen kasvattaminen ulkoisia rajoituksia käyttämällä vain rajoittaa kehitymistämme omaksi itseksemme. Tosiasiaan sittenkin on, ettemme ole kovin erilaisia. Ja kaikki tarvitsevat hyväksyntää, vauvaiästä alkaen. Erityisesti juuri elämän alkupäivinä. Kulttuurit yhtenäistyvät näinä aikoina niin, että on samantekevää, millä puolella maapalloa elämme. Ainoastaan yhteiskunnallinen asema ja taloudellinen tilanne tekevät elämästämme erilaista. Ja mitä silmämme eivät arjessamme näe, sitä ei meille ole. Turistimatkaile ei välttämättä avaa silmiämme, se saattaa jopa pahentaa tilannetta.

Itsetuntemusta etsiessämme elämäntehtävän valinta on tärkeää. Tässä tulevat mieleeni näyttelijän ammatin harjoittajat. Hehän tietoisesti pyrkivät olemaan joku muu jossain muualla. Roolihenkilön sisäinen elämä ja haasteet on tutkittava läpikotaisin ja löydettävä omasta it-

sestään vastaavuudet, kuinka tulkita näitä tunteja. Roolien vetäminen on väsyttävää, kun ei rennosti voi olla oma itsensä. Oma maailmankuulu koululaitoksemme on siirtymässä pelimaailmaan, roolipelithän ovat olleet jo kauan suosittuja. Vapaa opetustapa on poistanut pulpetit, omaa luokkaa ei ole, vaelletaan ryhmästä toiseen ja tietopelit kuuluvat opetussuunnitelmaan. Lapset ovat yksityksissä roolipaljouden keskellä.

Mehän jokainen olemme jo nyt jotakin. Jotain synnynnäistä viisautta, tahtoa ja pyrkimystä meissä kaikissa on - ja se riittää. Ei tarvitse tulla miksikään tietynlaiseksi, me olemme jo sitä kun olemme ihmisiä. Mikä sinua inspiroi, on omaa näkemystäsi joka vaatii toteutumistaan. Meissä on aineksia kaikkeen. Jo yhdessä elämässä ehdimme olla monena: lapsena, vanhempana, isovanhempana, terveenä, sairaana, oppilaana, toisia opettamassa, auttajina, autettavina, vaikuttajina, ulkopuolisina, vahvoina, heikkoina. Nekin kaikki ovat rooleja, väliaikaisia, usein omia valintoja. Mutta emme saa ripustautua niihin, vaikka toiset väittävät meidän olevan tietynlaisia, itse tiedämme parhaiten että olemme myös muuta. Miksi vetää roolia kun voimme etsiä sisältämme henkisen ankkurimme, olla sellaisia kuin nyt olemme ja tehdä sen minkä voimme sen asian hyväksi, jota sillä hetkellä pidämme tärkeänä. Hänen pyhyytensä Dalai Lama on selittänyt buddhalaisia käsitteitä kuten bodhichittan voima. Siihen kuuluvat oivaltava mieli ja rakastava myötätunto. Niiden avulla vapaudumme kaikista rajoituksista, joita elämässä kohtaamme. Persoonallisuus on muuttuva, ohimenevä harha. Buddhalaisuus ei arvosta persoonallisuutta, koska tietää sen katoavaisuuden. Ikuinen ihminen on meissä kaikissa sama, meidän on vain opittava tuntemaan se ja toteuttamaan sen kykyjä. Budd-

hismin jalo kahdenksankertainen tie neuvoo erottamaan todellisen epätodellisesta. Siinäpä on nykyihmiselle haastetta kerrakseen!

Länsimaaisessa ajattelussa korostuu itsensä kehittäminen, kilpailu ja voitontavoittelu. Jopa henkiset suunnat ovat altistuneet tälle egoa korostavalle ja vahvistavalle kilpailulle. Onko tarkoitus asettautua toisten yläpuolelle, arvioida kanssaihmisia ja heidän elämäntapaansa? Eikö pitänyt voittaa itsensä. Missä koulutetaan myötätuntoa, toisten kuuntelemista ja oman aikansa antamista ilman korvausta niille, jotka kaipaavat tukea? Suomalaisethan olivat kansa joka vaiken kahdella kielellä. Nyt kommunikatio käydään tekstiviesteillä, liikkeestä ulos astuessamme emme sano kiitoksen sanoja vaan painamme vihreää nappia, ja joskus myös punaista. Miten annamme omassa arkipäivässämme henkiselletietoisuudellemme mahdollisuuden toteutua? Eihän voi olla niin, että kauniit ajatuksemme eivät koskaan toteudu arkipäivässä. Onhan upeaa mietiskellä hyvyyden ja oikeudenmukaisuuden olemusta, kun ei sitä tarvitse käytännössä toteuttaa. Keskiajan suuri ajattelija Mestari Eckhart neuvoi: ”tuntemisen ehtona on samankaltaisuus tuntevan ja tunnettavan välillä”. Tietoisuus ei supistu ulkoiseen olemukseen vaan sen ymmärtämiseen, että elämä on meille kaikille yhteinen, ei erillinen. Jumalankin kohtaamme Hänen ilmennyksessään, toisissa ihmisissä. Ehkä vasta elämän päättyessä huomaat, mikä oli todellinen läksy, syy jonka takia tänne synnyit. Tässä ajassa on kuitenkin jokin opetus meille kaikille. Voisi sanoa: yhteinen tehtävä, yhteinen karma. Emme ratkaise sitä yksin vaan kaikki yhdessä.

Liian usein kannamme menneisyyden taakkaa; tämä hetki, kun nyt puhun, on jo menneisyyttä. Menneisyys on varjo, joka estää näkemästä

selvästi, se on kokemusten tuomaa pelkoa, epäuskoa, epätoivoa. Runoilija sanoi: ”Mikä pitää tähdet radallaan? Pelkkä luottamus. Ja uskoakin suurempi on uskallus.” Maailman-kaikkeudessa planeetat oman vetovoiman-
sa avulla vaikuttavat toisiinsa. Niin mekin teemme. Miksemme siis luottaisi toisiimme kun luomme yhteistä kohtaloakin? Usko ja luottamus ovat hyviä olemassa, mutta uskallus astua askel pidemmälle, etsiä löytöjä tuntemattomasta, muuttua itsekin - se on maailman-kaikkeudenkin idea.

Uudet yhdistelmät, uudet muodot.

Tieteessä on suuria keksintöjä syntynyt satumalta, vahingossa, erehdyksessä, kun ei vanhaa kaavaa ole noudatettu. Luonto kehittää uusia yhdistelmiä ja hylkää vanhoja, jotka eivät ole elinkelpoisia. Kaikessa on kuitenkin omat sisäiset lakinsa.

Kuntoutujalta odotetaan, että hän pyrkii ylittämään rajojaan, ponnistamaan vielä hiukan. Näin meistä löytyy käyttämättömiä resursseja kun motiivi on hyvä. Itsensä ylittäminen ei välttämättä edistä henkistä hyvinvointia. 40 päivän paasto ei sinänsä voi olla elämän tarkoitus. Vuorelle kiipeäminen tuntuu silti itsensä voittamiselta, fyysisesti ja henkisesti. Kehitämme älyämme koulusivistyksen avulla ja tahdonvoimaamme itseurilla ja askeilla, mutta ne eivät takaa henkistä kehitystä. Kuvitelmat ja ajatusrakennelmat aiheuttavat takertumista käsityksiin, jotka estävät uusiutumista. Kärsimys johtuu onnen ja palkkion tavoittelusta. Sen voi ohittaa hetkellisenä tunnetilana. Ei tarvitse ryhtyä marttyyriksi. Löydettävissä on tekemisen ilo, rakkaus. Angelius Silesius sanoi: ”käsitan iäisyyden olevan itsensäni ja itseni siinä”. ”Hiljaisuuden ääni” nimi-

sessä kirjassessa sanotaan ” se mikä on luomatonta, asuu sinussa”. Kaikki on nykyhetkeä, ei menneisyyttä, ei tulevaisuutta; tartu hetkeen. Elämän tarkoitusta täyttäessämme alamme elää Jumalassa, kuten uskovat sanovat. Käytännössähän se on velvollisuuksien täyttämistä ihmisenä, lähimmäisenä. Mestari Eckhart sanoi: ”Missä Jumala löytää oman tahtonsa, siihen Hän koko olemuksellaan yhdistyy” ja jatkaa ”jos henki seisoo vapaana maailmasta luopuessaan, se pakottaa Jumalan ilmestymään”. Erilaiset käsitykset Jumalasta ovatkin yksi muotoihin takertumisen malliesimerkki. Olen saanut apua etsinnässäni yhdestä maailman vanhimmista joogafilosofiaa selvittävistä pyhistä kirjoista; hindujen ”Upanisadit”. Tässä muutamia lainauksia: Jos ihminen näkee kaikki elävät olennot ikäänkuin ne olisivat hänen omassa ruumiissaan, jos hän tuntee niiden ilot ja surut itsessään ja havaitsee saman kaikkiallisen hengen kaikissa olioissa, silloin ei kenenkään tarvitse suojella itseään muita vastaan.” ”Pelkkä tietäminen ei riitä jotta päästäisiin irti harhakuvien tiheiköstä.”

Kuvitelmat syntyvät kiintymyksistä, takertumisista. Miten irroittaa mieli materiasta, sitä sanotaan joogaksi. ”Ihminen saavuttaa vapautuksen kaikista maailman harhakuvista tutkistelun ja toistuvan mietiskelyn avulla. Silloin hän ymmärtää Jumaluuden, aineen ja sielun luonteen.” ”Minä olen Jumala” johtaa ylimielisyyteen. ”Filosofian oppiminen ilman itsekuria on vaarallisempaa kuin rituaalien harjoittaminen ilman tietoa.” ”Valaistus tulee irrottautumisen mukana, ei oppimisen.” ”Kaiken syy on kaikessa, myös sinussa.” Nämä kaikki lainaukset ovat Upanisadeista, Intiassa tuhansia vuosia sitten talletetuista opetuksista. Ne todistavat mielestäni ihmiskunnan yhteisen henkisen tiedon, yhteisen

uskonnon olemassaolosta. Sitä ovat kaikki aikakaudet tulkinneet omalla tavallaan. Tieto on sama, me vain muokkaamme sen tuntemattomaksi muotomenoillamme. Kaikkien aikojen mystikot ovat pyrkineet vapautumaan liiallisista muotojen kahleista, mutta heidän ankara pyrkimyksensä on sitten herättänyt vastustusta. Emmehän voi asettaa vaatimuksia toisille, vain itsellemme. Se mikä tervehdyttää toisen, voi sairastuttaa toisen. Mikä on toiselle liikaa, on toiselle liian vähän. Voimme huolestua ilmastomuutoksista, sairausepidemioista, luonnonmullistuksista, mutta voimmeko sanoa hallitsevamme niitä tai edes ymmärtävämme, mistä me johtuvat? Tiede on nöyrä luontoa tutkiessaan, niin myös joogi itsetuntemuksessa edistyesään.

Joudumme kysymään: Mitä on olla oma itsensä?

Esimerkiksi: tarkoituspäpäni ovat hyvät, olen rauhan aatteen kannattaja. Krishnamurti sanoi tällaiselle kuulijalleen: ”Lakkaa olemasta sodan syy”. Sinä et ole maailmassa, maailma on sinussa. Ihmiskunnan valistajat puhuvat nykyään varjominästä, pimeästä puolestamme, jota häpeämme. Siiheen kuuluu syyllisyyttä, siksi etsimme syyllisiä ja tuomitsemme ylemmyydetuntoa, koppavuutta, vihaa ja puolustautumista. Tuntemme oman heikkoutemme. Idealisointi ja palvonnan tarve osoittaa ettemme usko itseemme. Mustasukkaisuus on omaa riittämättömyyden tunnetta ja kaikki pelot ja vainoharhaisuudet sitä samaa. Emme ole löytäneet sisäistä itseämme, tai emme ainakaan usko sen mahdollisuuksiin. Ihaillessamme jotain henkilöä hän edustaa ominaisuuksia, joita itseltämme puuttuu. – Mitä on eheys, tuntee itsensä ko-

konaiseksi, sehän olisi onnea, tyytyväisyyttä elämän antamiin mahdollisuuksiin. Varjominänsä, menneisyytensä hyväksyminen kokemuksena auttaa pelkojen poistumiseen. Menneisyys ei ole häpeä vaan rikkaus, ja kun hyväksymme virheemme hyväksymme ne myös toisissa ja vääränlainen täydellisydentavoittelu käy mahdottomaksi. Emme ole yksin aiheuttaneet onnettomuuksia ja virhearviointeja; usein olosuhteet vain pakottavat siihen. Ajatelkaapa tilanteita sodan aikana.

Ehkä nykyinen viestintä joka tulee vielä paljon kehittymään, poistaa tätä erillisen minuuden harhaa. Ulkoinen erilaisuus ei tarkoita että erilaisuus olisi myös sisäistä. Me olemme Logos, luojien joukko. Se mitä luomme ei aina ole hyvää. Siksi on liioiteltua uskoa olevansa Jumala. Jumalahan on hyvyys, totuus. Mutta joku nasarealainen sanoi, että olemme Jumaluuden lapsia, koska hänkin tunsikin olevansa. Hän toivoi että mekin oppisimme niin tuntemaan ja elämään. Kvanttifysiikka todistaa tiedon levävän ajasta ja paikasta riippumatta. Kaikki kokonaisuuden osat jakavat tietoa keskenään. Niin tekee kasvi- ja eläinkunta, ne kertovat toisilleen vaaroista. Vain me ihmiset emme osaa osallistua tähän yleiseen kommunikatioon, koska elämme erillisyyden harhassa, oman pikku persoonallisuutemme lumoisissa. On siis näkymätön maailma, jossa viestit liikkuvat. Se on positiivisesti latautunut, täynnä rakkautta, elämäniloa, yhteenkuuluvuutta, intuitiota, luovuutta ja toisen kunnioitusta. Siinä maailmassa ei tarvitse valita hyvän ja pahan välillä. Jotain sellaista on eheys, olemassaolon hyväksyminen sellaisena kuin se meille näyttäytyy.

Ikuiset ajatukset, joita tänään lainasin, ovat syntyneet seuraavilla aikakausilla: Krishna-murti eli vuosina 1895-1986, Immanuel Kant vuosina 1724-1804, Angelius Silesius eli vuosina 1624-1677, Mestari Eckhart eli 1260-1327, Bhagavad Gita vuosilta 400-100 eaa. Upanisadit arvioidaan kootuiksi vuosien 10 000 – 20 000 välillä eaa. Nämä kaikki tiedemiesten likiarvioita. Dalai Lama elää joukossamme edelleen myötätunnon ruumiillistumana. Samoin itämaisen filosofian opettaja Deepak Chopra, jonka ajatuksia eheytymisestä ja varjominästä lainasin.

Olen puhunut kovin vanhoista uskonnollisista käsityksistä, aikojen viisaudesta, osoittaakseni että ihmiskunnan läksy on aina ollut sama. Nykyihmisen keho saattaa olla herkempi, jota sitten opettelee hallitsemaan ja itseään toteuttamaan parhaan ymmärryksensä mukaan. Mielen hillitseminen ja oman ajatuselämänsä tarkkailutaito kehittyi parhaiten juuri arkielämässä. Kaikkien ei ole pakko paeta Himalajalle saadakseen otteen sisäisestä maailmastaan. Sen voi tehdä tässä ja nyt.

Filosofi Immanuel Kant oli kuuluisa siitä, ettei hän koskaan poistunut kotikaupungistaan, silti hän piti siellä mm. maantieteellisiä luentoja. Hänellä oli maailmankaikkeuden laista sama käsitys kuin enkeleillä jouluyönä; ihmisillä hyvä tahto. Kauneudesta hän sanoi, että se on mielenlila.

Mietiskelemällä voimme löytää niitä yhteisiä ajatuksia jotka liikkuvat ajasta ja paikasta riippumattomina ja herättelevät sieluja jakamaan yhteisiä kokemuksia. Mitä tahdomme toteut-

taa, siihen tarvitaan sisäisen itsemme ohjausta. Se mikä on aitoa ei koskaan lakkaa olemasta. Henkinen tajunta on kaikkialla läsnä puhtaina ja rajattomana. ”Sama kude meissä on kuin unelmissa ja unta vain on lyhyt elämäme”, sanoi Shakespeare Kesäyön unelmassa. Mitä lyhyessä elämässämme ehdimme toteuttaa on vain pisara meressä.

Ulkoinen muoto tai velvollisuuksien täyttämä elämä ei kuitenkaan estä henkistä vapautta.

Kuva Marita Soukka

Persoonallisuudesta vapautuminen onnistuu lopullisesti silloin, kun nykyinen elämäme täällä päättyy. Luonto ja ihmisen sielullinen ja henkinen rakenne hoitavat sen. Useimmille meistä se alkaa menneen elämän kertaamisella ja uskontojen kuvaama paratiisi on paljolti sitä toteutumattomien toiveittemme ja pyrkimystemme täydellistämistä; tällaiseksi olemme elämäme halunneet,

tähän pyrimme. Realistit jotka kieltäytyvät kuvittelemasta taivastilaa, ovat tavallaan hekin oikeassa, unelmien haavemaailmastakin on luovuttava, kaikki mennyt on pyyhittävä pois. Tulee tilinpäätöksen aika, voitot ja tappiot on nollattava ja jatkettava eteenpäin puhtaalta pöydältä. Suuren elämän eteen on astuttava riisuttuna paljaana sieluna; tässä olen, tee minusta mitä haluat. Kuvittelen, että silloin Suuri Elämä näyttää suunnitelmansa ja saan olla osa ikuisuutta. Tällaiseksi kuvittelen tulevaa kointosta, saattaahan se olla hyvinkin toisenlainen. Omien käsitystensä ja kuvitelmiensa riisumista voi harjoitella jo nyt, kaikkea työtä ei tarvitse jättää viime hetkille.

Henkisyys ja tiede

Ruusu-Ristin salissa
Sunnuntaina 7.4.2019 klo 11–15
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

YHTEISTYÖRYHMÄN 23. KEVÄTSEMINAARI

OHJELMA Juontajana Maria Sannamo

- 11.00 Henri Murto: KOHTI KOKONAISVALTAISTA LUONNONTIEDETTÄ**
☺ keskustelua alustuksen pohjalta pienryhmissä
- 12.00 Minna Pöllänen: MOZARTIN TAO: Mozart: Rondo, piano, KV511, a-molli**
- 12.30 Antti Savinainen: TEOSOFIAN JA TIETEEN RAJAPINTA – Kohtaamisia ja huomioita**
☺ keskustelua alustuksen pohjalta pienryhmissä
- 13.30 KAHVI/TEETAUKO**
- 14.15 Janne Vuononvirta: HENKISYYS JA TIEDE**
☺ keskustelua alustuksen pohjalta pienryhmissä
- 15.15 Kutsu kesäseminariin 9. – 11.8.2019**

Oviraha 5€ (sisältää kahvin/teen, sämpylän ja makeaa)

TERVETULOA!

Seminaari on saanut avustusta
KULMAKOULUSÄÄTIÖLTÄ

Eteläinen Rautatiekatu 16 00100 HELSINKI

AATMA

info@aatma.fi 09 – 693 3339 www.aatma.fi

Suonoja Kyösti: **Yrjö Kallinen**

Pasifisti puolustusministerinä

Yrjö Kallisen laaja maailmankatsomuksellinen työnsä ulottui politiikasta hengenelämään ja osuuskuntatoiminnasta raittiusliikkeeseen. Kallinen oli omatekoinen oppinut ja teosofi, joka sanoi, ettei viisaaksi tulla kirjoja lukemalla. Hän oli rohkea ja rehellinen kansaan menevä julistaja, jonka elämä oli yhtä suurta paradoksia. Miten on mahdollista,

että tästä kouluja käymättömästä vakaumuksellisesta pasifistista tuli neljä kertaa kuolemaan tuomittu puolustusministeri?

Into-kustannus 2019. 76 s. Nid. 25,-

Besant Annie: **Näkyvään ja näkymättömään ihmiseen liittyvät ilmiöt**

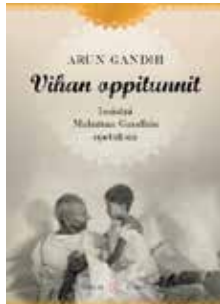
Sisältö:

- Eetterinen kaksoispuoli
- Pyörtyminen, uni ja transsi
- Kuolema
- Eetteriruumiin väärinkäyttö
- Unet
- Jatkuva tajunta
- Selvänäköisyys ja selväkuuloisuus
- Mesmerismi
- Hypnotismi
- Jooga

Biokustannus 2019. 33 s. Nid. 10,-

Gandhi Arun: **Vihan oppitunnit**

Isoisäni Mahatma Gandhin opetuksia

Arun Gandhi oppi rakastetun isoisänsä Mahatma Gandhin opastamana näkemään maailman uusin silmin, ja maalaa nyt kirjassaan monisyisen ja henkilökohtaisen kuvan rauhan ikoniksi nousseesta Gandhistä. Kirjan jokainen luku sisältää yhden Mahatma Gandhin ajatoman opetuksen, jonka Arun oppi isoisältään ennen tämän salamurhaa.

Viisas Elämä 2019. 212 s. Sid. 32,-

Steiner Rudolf:

Korkeamman tiedon asteet

Antroposofisen hengen tutkimuksen perustana on henkisen tiedostamisen kehittäminen. Rudolf Steiner puhuu lähinnä kolmesta henkisen tiedostamisen muodosta, joista hän käyttää nimityksiä imaginaatio, inspiraatio ja intuitio. Hän kuvaa sielunvoimia herättäviä ja tasapainottavia harjoituksia sekä sitä mielenlaatua, jolla sisäisen kehityksen tietä on kuljettava.

Antroposofinen liitto 2018. 76 s. Sid. 23,-

Blavatsky H.P.: **Salaisen opin opiskelua I ja II (kaksi kirjaa)**

Vuonna 1888 H.P. Blavatsky julkaisi suurteoksensa Salainen oppi. Seuraavana vuotena se oli tutkimuskohteena Lontoon Blavatsky -loosin kokouksissa, joissa Blavatsky vastasi tekstin herättämiin kysymyksiin. Pikakirjoittaja kirjoitti muistiin osallistujien puheenvuorot. Alkuperäiset tekstit löydettiin vuonna 1992 edesmenneen teosofi B.P.Wadian pape-

reiden joukosta. Michael Gomes sai ne puhtaaksi kirjoitettua ja toimitettua vuonna 2010

Ihmisyiden tunnustajat 2019. 350 + 333 s. Sid.. 34,-/kpl

Haavio Martti:

Suomalainen mytologia

Kirja kertoo pohjolan vanhoista jumalista ja muinaisten esivanhempiemme maailmankäsityksestä. Samalla avautuu myös kiinnostavia yhteyksiä suomalaisen muinaisuskon ja muiden vanhojen kulttuurien tarujen ja legendojen välillä. Mitä karhunkalvontaan liittyy? Millaisia syntymyyttejä kerrotaan suden, käärmeen ja tulen alkuperästä?

SKS 2019. 564 s. Sid. 39,-